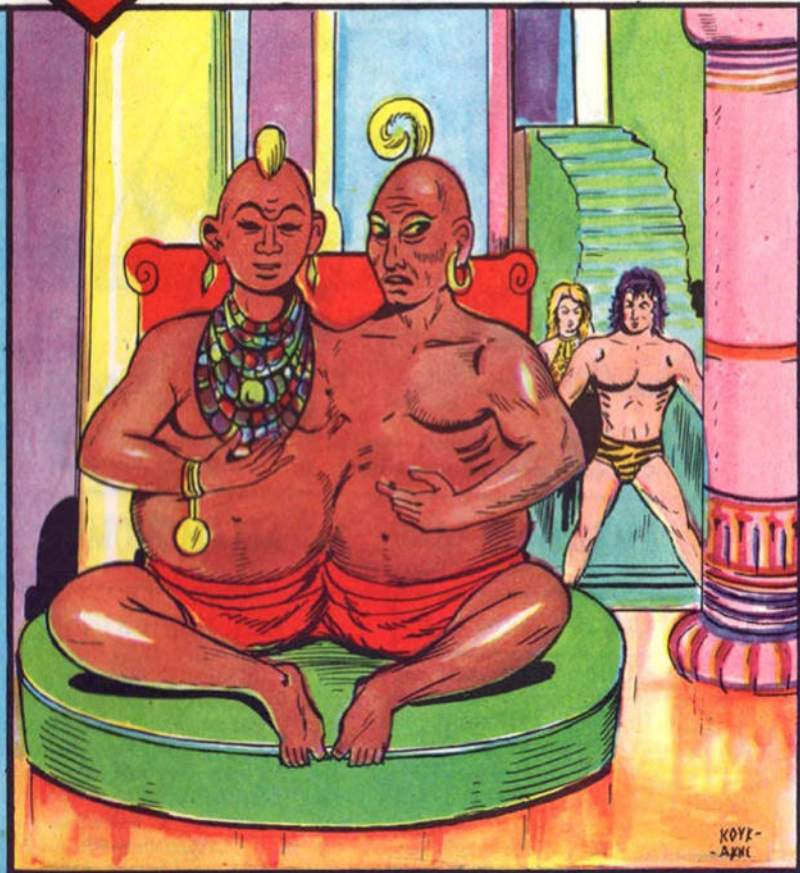

ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΦΟΒΑΤΑΙ ΚΑΝΕΝΑ — Ο ΗΡΩΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΝΙΚΗΘΗΚΕ ΠΟΤΕ

ΑΡ.
93

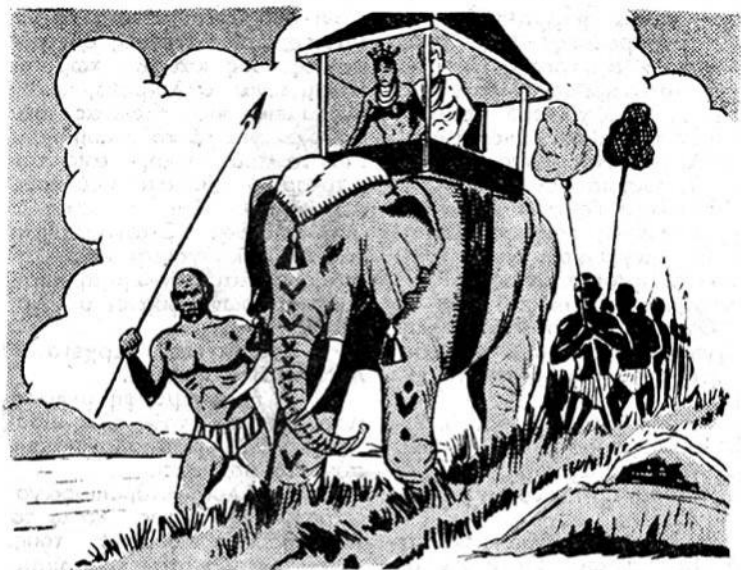
ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΜΕ ΕΝΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

“ΤΙΜΗ ΚΑΙ ΠΕΡΗΦΑΝΕΙΑ ΣΟΥ ΠΟΥ ΓΕΝΝΗΘΗΚΕΣ ΕΛΛΗΝΑΣ,,
ΑΡΙΘ. 93 - ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ - ΔΡΑΧ. 2

‘Ο Λευκός Βασιληάς και η μελαψή Βασίλισσα προχωρούν καθισμένοι στη ράχι ενός άρχοντικού μαύρου ελέφαντα...

ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ Μ’ ΕΝΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

ΕΠΙΔΡΟΜΗ ΤΩΝ
ΓΙΑΒ ΑΧΑΡ

‘Ο Γκαούρ μονομαχεί μ’ έναν Γυάλινο γίγαντα. Ύστερα μαζί με τον Ταρζάν, τη Γζέιν, τη Χουχού και τον Ποκοπίκο, πέφτουν σε μια θαυμάσια παγίδα κάποιας άγριας φυλής Καννίβαλων. Της φυλής των «Τρελλών Άνθρωπο-

Τού ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

φάγων», όπως τη λένε(*). Κάτω εκεί, στην παγίδα, δέχονται την επίθεσι άμέτρων Γιαθ Άχάρ!

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεύχος «Γκαούρ — Ταρζάν» πού έχει τὸν τίτλο : «ΤΟ ΚΥΝΗΓΗΤΟ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ.»

ΟΙ Γιαθ' Άχάρ είναι μικρές κόκκινες και φαρμακερές σαρανταποδαρούσες, πού τούς προξενούν άμέτρητες δαγκωματιές στά πρόσωπα και στά κορμιά. Μονάχα τόν Ποκοπίκο δέν πειράζουν, γιά άγνωστο λόγο. Άποφεύγουν και νά τόν πλησιάσουν καν.

Ό νάνος έξηγεί τό γεγονός λέγοντας πώς φοβούνται νά τόν δαγκώσουν γιατί τυγχάνει φαρμακοαίματος και θά...φοφήσουν άμέσως.

Όμως ή Χουχού δίνει άλλη έξήγησι στό σεβασμό πού τού δείχνουν οί σαρανταποδαρούσες :

— Καλέ έχε χάρι πού δέν... πλένεσαι, χρυσό μου! Τά «μύρα» σου τίς έμποδίζουν νά πλησιάσουνε. Μά συγχωρείτε κιόλας!

"Ετσι, από τά δαγκώματα τών άμέτρητων Γιαθ' Άχάρ, τά κορμιά όλων — έκτός τού Ποκοπίκο — έχουν πριστη άφάνταστα. "Εχουν κυριολεκτικά «τουμπανιάση» όπως λένε.

Τέλος, οί Άνθρωποφάγοι καταφθάνουν σέ λίγο αλαλάζοντας με άγρια χαρά. Κατεβαίνουν με χορτάσχοινα στήν παγίδα και θγάζουν έξω, δεμένους και ανήμπορους τούς έξη συντρόφους!

Άμέσως ανάθουν μιá γερή φωτιά. Φτιάχνουν απ' αυτήν την κατάλληλη θράκα. Άρπάζουν τούς δεμένους συντρόφους και προχωρούν γιά νά τούς άποθέσουν πάνω σ' αυτήν. Είναι από τούς άνθρωποφάγους πού πρώτα πήνουν ζωντανά τά θύματά τους κι

όστερα τά τρώνε...

Οί δυό άγαπημένοι μας γίγαντες, οί πανώριες συντρόφισσές τους και οί κωμικοί νάνοι, είναι, άλλοίμονο, καταδικασμένοι πιά. Κανένας δέν ύπάρχει γιά νά τούς βοηθήση. Γιά νά τούς σώση από τόν μαρτυρικό θάνατο πού τούς περιμένει.

Όμως νά: Ξαφνικά ήχοι τάμ-τάμ ακούγονται νά πλησιάζουν. Και ή γνώριμη κοριτσίστικη φωνή φθάνει σ' αúτιά τους :

— Σταθήτεεεε! "Ερχεται ό Λευκός Βασιλιάς!...

Είναι ή πανέμορφη μελαψή Λαούμπα πού τούς είχε ειδοποιήσει νά μην ακολουθήσουν αυτό τό μονοπάτι.

Οί τρελλοί Άνθρωποφάγοι παρατάνε άμέσως κάτω τά μελλοθάνατα θύματά τους. Και γονατίζοντας τρομοκρατημένοι, κυττάζουν με δέος πρós την κατεύθυνσι πού ακούγονται τά τάμ-τάμ!

Ό Ποκοπίκο, δεμένος καθώς θρίσκει στο έδαφος, γυρίζει τό κεφάλι του πρós τόν έπίσης δεμένον "Αρχοντα τής Ζούγκλας. Τόν συμβουλεύει :

— Κύτταξε νά τά κανόνισης με τόν «Μεγαλειότατο» πού έρχεται. Τί διάβολο: Συνάδερφοι δέν είσατε; Έκτός αν τού γουστάρη κι' αúτουνοú τό άνθρωπινό «ταισί». Όπότε, θάχουμε την τιμή νά φαγωθóυμε από... βασιλικά δόντια!

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ «ΛΕΥΚΟΥ ΒΑΣΙΛΙΑ»

Ό Ταρζάν, ό Γκαούρ κι' οί

συντρόφισσές τους παραξε-
νεύονται. Είναι πολύ περίερ-
γοι νά μάθουν ποιός είν' αὐ-
τός ὁ «Λευκός Βασιλιάς» πού
τόσο τόν σέβονται καί τόν φο-
βοῦνται οἱ ἄγριοι αὐτοί καν-
νίβαλοι...

Τά τὰμ-τάμ ὅσο πᾶνε καί ἁ-
κούγονται τώρα πιδ κοντά. Ὁ
λευκός Ἀρχοντας μέ τήν ἁ-
κολουθία του φθάνουν πρὸς τὸ
μέρος πού θρίσκονται γονα-
τισμένοι οἱ ἀνθρωποφάγοι.
Ὅμως ἡ πυκνὴ τροπικὴ θλά-
στησι, κόβει τὴ θέα τους.

Ἡ Χουχού ρωτάει ψιθυριστὰ
τὸν Ποκοπίκο:

— Λές νᾶναι ἀνύπαντρος,

χρυσό μου;

— Ποιός, μωρὴ μαμζέλ;

— Καλέ, γιὰ τόν... λευκὸ
Βασιλεῦ, σοῦ μιλάω!

Ὁ νᾶνος τὴν καθησυχάζει
μ' ἓνα στιχάκι του :

«Μπά, δὲν φαντάζομαι, Χου-
(χού !

Τὸν γάμο θὰ τὸν τρέμη...

Καί τὸ πολὺ - πολὺ - πολὺ,
νᾶχη κανα... χαρέμι!»

—Μπά, πὺ νά φᾶς τὴ γλῶσ-
σα σου! τοῦ κάνει ἡ πυγμαία.
Καλέ, λένε τέτοια πράγματα
σέ... ἀνύπαντρες κοπελλίτσες;
Ὁ Ποκοπίκο κάνει νά χει-

Ὁ μελαφὸς γίγαντας, μὲ τὴ Χούλχα στὴν ἀγκαλιά του, τρέ-
χει νά προλάβῃ ζωντανὸ τὸν ἐτοιμοθάνατο Ταρζάν.

ροκροτήση τὸ σθέρκο της. Μὰ δὲν προφθαίνει.

Τὴν ἴδια στιγμή ἕνας χρυσοδιαμαντοστολισμένος λευκὸς Ἀρχοντας καταφθάνει. Κάθεται περήφανος σὲ θρόνο στηριγμένον πάνω στὴ ράχι γιγαντόσωμου μαύρου ἐλέφαντα...

Πλάϊ στὸν λευκὸ Βασιλιὰ κάθεται ἡ νέα καὶ πανέμορφη μελαψὴ βασίλισσα. Γύρω τους μιά ακολουθία ἀπὸ στολισμένους ἀραπάδες πού κτυπᾶνε ἀργὰ καὶ ρυθμικά τὰ τὰμ-τὰμ τους!

Οἱ ἔξη, δεμένοι κάτω, σύντροφοι, κυττάζουν κατάπληκτο τὸν μεγαλόπρεπον Ἀρχοντα. Ἀπὸ τὰ χεῖλια τοῦ Ταρζάν θγαίνει ἕνα ἐπιφώνημα χαρᾶς:

— Παιδί μου!

Ἐνῶ οἱ ἄλλοι ψιθυρίζουν χαμένα:

— Ὁ Κραγιαμπού !... Ἡ Βάντα!...

Ὁ ὑπέροχος γιὸς τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας, εἶχε ἀπὸ καιρὸ — ὅπως ξέρουμε — φύγει ἀπὸ τὴν περιοχὴ πού ζοῦσαν ὁ πατέρας του κι' οἱ ἄλλοι...

Μαζὶ μὲ τὴν πολυαγαπημένη κι' ἀδελφικὴ του φίλη, τὴν πανέμορφη μελαψὴ Βάντα εἶχαν ξεμακρύνει πολὺ, ἀναζητώντας τὴν τύχη τους. Πέρα στὶς ἄγριες καὶ ἀνεξερεύνητες περιοχὰς πού ζοῦν οἱ φυλὲς τῶν ἀπαίσιων Ἀνθρωποφάγων,

Ἐκεῖ, κι' ὕστερα ἀπὸ πολλές καὶ δραματικὲς περιπέτειες, καταφέρνουν τέλος νὰ ἐπιβληθοῦν στὶς φυλὲς αὐτές. Νὰ γίνουν οἱ παντοδύναμοι βασιλιάδες τους!...

Στὸ κατόρθωμα αὐτό, μεγάλο ρόλο ἔπαιξε, θέβαια, κ' ἕνα πιστόλι. Ἡ ἀτρόμητη Βάντα τὸ εἶχε ἀρπάξει ἀπὸ κάποιον λευκὸ κακοῦργο πού, ἀπειλῶντας τὴν μ' αὐτό, ζητοῦσε νὰ τὴν κακοποιήσῃ...

Ἦταν κάποια στιγμή πού ὁ Κραγιαμπού δὲν θρискόταν κοντά της.

Ἡ ἀτρόμητη νέα κατάφερε νὰ σωριάσῃ κάτω ἀναίσθητον τὸν θρωμερὸ κακοῦργο, κτυπῶντας τὸν μὲ μιά μεγάλη πέτρα στὸ κεφάλι. Ἔτσι, ὄχι μονάχα ἔσωσε τὴν τιμὴ της, μὰ καὶ μπόρεσε ν' ἀποκτήσῃ ἕνα τόσο πολῦτιμο ὄπλο γιὰ τὴν περιπλάνησί τους μέσα στὶς ἄγριες αὐτὲς καὶ φοβερὲς περιοχὰς!...

Τὸ πιστόλι αὐτὸ ἔχει στὴ ζώνη του τώρα ὁ γιὸς τοῦ Ταρζάν — ὄχι γιὰ νὰ σκοτώσῃ θεριὰ ἢ ἀνθρώπους — μὰ γιὰ νὰ τρομοκρατῇ μὲ τοὺς κρότους τῶν πυροβολισμῶν του τοὺς ἄγριους Κανίθαλους... Κι' αὐτοὶ — δεισιδαίμονες καθὼς εἶναι — τὸν νομίζουν γιὰ Θεό, ἀφοῦ μπροεῖ καὶ ρίχνει κεραυνούς.

Η ΤΖΕΪ'Ν ΘΥΜΩΝΕΙ

Καὶ νά :

Ὁ χρυσοδιαμαντοστολισμένος λευκὸς Βασιληὰς Κραγιαμπού, πάνω ἀπὸ τὴ ράχι τοῦ

ἐλέφαντα, φωνάζει δυνατά καὶ ἀγρία στοὺς γονατισμένους Ἀνθρωποφάγους :

— Γιατί δέσατε τοὺς ἀνθρώπους αὐτούς; Γιατί ἀνάψατε φωτιά; Δὲν σᾶς ἔχω ἀπαγορεύσει νὰ τρώτε ἀνθρωπινὸ κρέας; Γιατί δὲν κυνηγᾶτε θηρία κι' ἀγρίμια γιὰ νὰ χορτάσετε;

»Δρόμο λοιπὸν τώρα! Χαθήτε ἀπὸ τὰ μάτια μου, μαῦρα σκυλιά!... Ἄν σᾶς δῶ νὰ ξανακάνετε κάτι τέτοιο, θὰ σᾶς ρίξω τοὺς κεραυνούς μου στὰ κεφάλια σας!...

Οἱ πεινασμένοι Ἀνθρωποφάγοι πετιῶνται ὀρθοὶ καὶ τὸ θάζουν τρομοκρατημένοι στὰ πόδια. Φοβοῦνται πολὺ τὸ θυμὸ τοῦ «Λευκοῦ Βασιλιά». Καὶ πῶς πολὺ τοὺς «κεραυνούς» του.

Ὁ Κραγιαμποῦ κι' ἡ Βάντα πηδᾶνε τώρα χαρούμενοι ἀπὸ τὴ ράχι τοῦ μεγαλόπρεπου βασιλικοῦ τους ἐλέφαντα. Ἀρχίζουν νὰ λύνουν μὲ θιάσι τοὺς ἔξη συντρόφους.

Ὁ Ποκοπικό κυττάζει μὲ θαυμασμὸ τὸν Κραγιαμποῦ Βασιλιά :

— Καὶ σ' ἀνωτέρα, μάγκα! τοῦ φωνάζει. Γρήγορις νὰ σὲ δοῦμε καί... Δήμαρχο, μετὰ συγχωρήσεως! Πολὺ σὲ γουστάρω, ἀδερφέ μου!...

Δὲν ἔχουν περάσει λίγες στιγμές κι' ὅλοι θρίσκονται τώρα λεῦθεροι, ὀρθοὶ καὶ χαρούμενοι...

Πλάι τους καπνίζει ἡ μεγάλη θράκα ποὺ πάνω σ' αὐτὴν θάβρισκαν τὸν πιὸ φρικτὸ κι' ἀπαίσιο θάνατο!

Ὁ Κραγιαμποῦ τοὺς προσκαλεῖ στὸ χορταρένιο παλάτι του. Θέλει νὰ τοὺς φιλοξενήσῃ καὶ νὰ τοὺς περιποιηθῇ.

Ὅλοι εἶναι σύμφωνοι νὰ πᾶνε. Μόνον ἡ Τζέιν ἔχει ἀντίρρηση :

— Καλύτερα νὰ γυρίσουμε γρήγορα στὴ Ζούγκλα μας. Αὐτὴ ἡ περιοχὴ εἶναι γεμάτη κινδύνους καὶ ἀπρόοπτα!

Ὁ Ταρζάν τὴ λοξοκυττάζει :

— Καὶ φοβάσαι, Τζέιν;

Ἡ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας — πράσινη ἀπὸ τὴ ζήλεια τῆς — τοῦ ἀποκρίνεται ἐπιτακτικά :

— Θὰ γυρίσουμε στὴν περιοχὴ μας! Ἄν ἐσεῖς θέλετε νὰ μείνῃ ἀκόμα ἐδῶ, φεύγω μονάχη μου!... Λοιπόν, τί θὰ γίνῃ; Πάρτε μιά ἀπόφασι νὰ τελειώνουμε. Νὰ ξέρω κι' ἐγὼ τί θὰ κάνω.

Ὁ Ποκοπικό ρωτᾷε σοβαρὸς τὸν Ταρζάν :

— Δὲν μοῦ λές, Μεγαλειότηατε; Νὰ τὴ σφάξω ν' ἀγιάσῃ κι' ἡ... χατζάρα μου;

Ὁ Γκασούρ καὶ ἡ Ταταμποῦ ἐπεμβαίνουν :

— Ἄς φύγουμε ὅλοι καλύτερα. Δὲν εἶναι σωστὸ ν' ἀφήσουμε μονάχη τὴ Τζέιν.

Ὁ νᾶνος ἐξανίσταται :

— Καθῆστε, σᾶς λέω, νὰ μᾶς «τραπεζώσῃ» τὸ «παιδί» ἀπ' ἐδῶ. Βρὲ θὰ μασσήσουμε μὲ σαράντα μασσέλες, δὲν τὸ καταλαβαίνετε ;

Ἡ Τζέιν, ποὺ νοιώθει πῶς μὲ τὴ στάσι τῆς αὐτὴ ἔχει γίνῃ ἀντιπαθής, ὑποχωρεῖ :

— Ἄς μείνουμε, ἀφοῦ τὸ

θέλετε. Δέν ἐπιμένω... Κι' αὖ-
ριο, πρωί-πρωί μὲ τὴ δροσιά.
Ξεκινᾶμε γιὰ τὴ Ζούγκλα μας.

— Ὅμως τώρα δέν δείχνει
διάθεσι νὰ μείνουν ὁ Ταρζάν.
Φαίνεται κακόκεφος. Σάν ἀ-
διάθετος.

— Δέν νοιώθω πιά κουρά-
γιο γι' ἄλλη πορεία. Τὸ κε-
φάλι μου πονάει. Τ' αὐτιά μου
βουίζουν. Τὰ πόδια μου τρέ-
μουνε!... Θαρρῶ πὼς ἔχω καὶ
πυρετό...

Κι' ἀλήθεια: Ἐνῶ τὸ πρίξι-
μο ἀπὸ τὰ δαγκώματα τῶν
φαρμακερῶν Γιάθ Ἀχάρ ἔχει
περάσει σὲ ὅλους, μονάχα ὁ
Ταρζάν ξεακολουθεῖ νὰ εἶναι
πρησμένος ἀκόμα.

Ὁ Γκαούρ ἀνησυχεῖ γιὰ τὴν
κατάστασι τοῦ ἀδελφικοῦ του
φίλου.

— Καλύτερα νὰ φύγουμε
Ταρζάν, τοῦ λέει. Μπορεῖ ἡ ἀ-
διαθεσία πού νοιώθεις τώρα
νὰ ἐξελιχτῇ σὲ ἀρρώστεια θα-
ρειά... "Ἄν μείνουν" ἔδῳ ποι-
ὸς θὰ σὲ κυττάξῃ; Ποιὸς θὰ
σὲ κάνῃ καλὰ; "Ἄν ὁμως εἴ-
σαι στὴ σπηλιά σου, ἡ γιά-
τρισσα Χούλχα θρίσκεται κον-
τά. Θὰ τὴ φέρουμε γρήγορα
νὰ σὲ κυττάξῃ...

Καὶ προσθέτει χαμογελῶν
τας καλόκαρδα :

— "Ὅσο γιὰ τὰ πόδια σου,
πού τρέμουνε καὶ δέν μπορεῖς
νὰ περπατήσης, μὴ στεναχω-
ριέσαι... Θὰ σὲ σηκώσω ἐγὼ
στὰ χέρια μου. Θὰ σὲ φέρω
στὴ σπηλιά σου χωρὶς νὰ κά-
νῃς τὴν παραμικρὴ προσπά-
θεια. Χωρὶς καθόλου νὰ κου-
ρασθῇς.

Ὁ Κραγιαμποῦ διατάζει ἅ-

μέσως τοὺς μαύρους τῆς ἀ-
κολουθίας του :

— Κόψτε γρήγορα κλαδιά
καὶ φτεῖαχτε ἕνα φορεῖο γιὰ
νὰ ξαπλώσετε πάνω τὸν ἀνή-
μπορο πατέρα μου. Θέλω νὰ
τὸν πᾶτε μέχρι τὴ μακρινὴ
σπηλιά του...

Οἱ ἀραπάδες τσακίζονται
νὰ ἐκτελέσουν τὴ διαταγὴ τοῦ
«Λευκοῦ Βασιλιά» τους. Ἐνῶ
ὁ Ποκοπίκο ξεφωνίζει μ' ἐν-
θουσιασμό :

— Γεῖά σου Κραγιαμπουκά-
κο λεβέντη καὶ καραμπου-
ζουκλῇ. Πολὺ σὲ γουστάρω,
ἀδερφέ μου!

Καί, ἀλλάζοντας ἀμέσως
τόνο, τὸν ρωτᾷ σοβαρά :

— Δέν μοῦ λές, ἀδερφέ μου
Μεγαλειότατε : Μπᾶς καὶ σοὺ
χρειάζεται καμμιὰ... ὅπασπι-
στάρα πού νὰ ξέρῃ νὰ σφάζῃ;

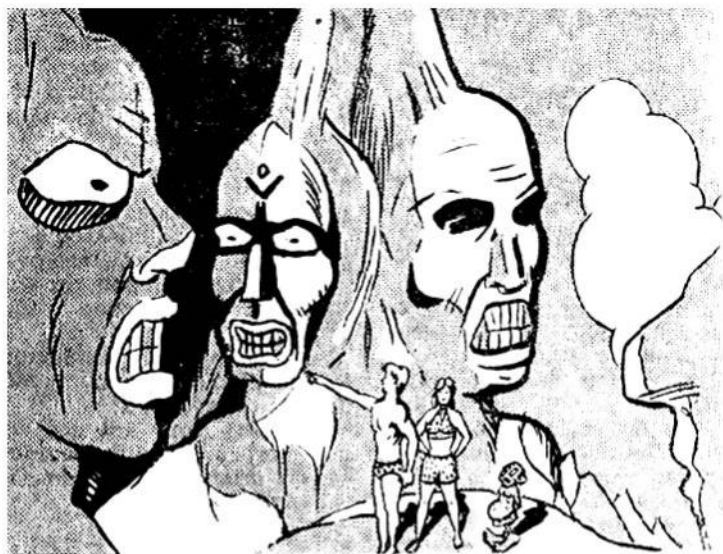
Σὲ λίγο ὅλα εἶναι ἔτοιμα.
Καὶ ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζού-
γκλας ξαπλωμένος στὸ πρω-
τόγονο φορεῖο.

Ὁ Κραγιαμποῦ καὶ ἡ Βάντα
ἀποχαιρετᾶνε δακρυσμένοι
τοὺς δυὸ γίγαντες, τὶς συν-
τρόφισσές τους καὶ τοὺς νά-
νους.

Ὑστερα τοὺς παρακολου-
θοῦν νὰ χάνωνται πίσω ἀπὸ
τὴν πυκνὴ κι ἀγρία θλάσθησι
τῆς περιοχῆς...

Τέλος ξανακατεβαίνουν στὴ
τοῦ βασιλικοῦ τους Ἐλέφαν-
τα. Καὶ ξεκινᾶνε μελαγχολι-
κοί, παίρνοντας τὸ μονοπάτι
γιὰ τὸ χορταρένιο Παλάτι
τους.

... ..

Κατάπληκτοι οί τρεις σύντροφοι κυττάζουν τὰ θεόρατα πελεκημένα δρόχια μὲ τὰ κεφάλια πρωτόγονων θεῶν.

Ο ΤΑΡΖΑΝ ΧΕΙΡΟΤΕΡΕΥΕΙ

Ἡ πορεία συνεχίζεται δλόκληρη τὴ νύκτα. Καὶ τὸ πρῶτ — μπροστὰ οἱ μαῦροι μὲ τὸ φορεῖο καὶ πίσω οἱ ἄλλοι — φθάνουν, ἐπὶ τέλους στὴ σπηλιά τοῦ Ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας.

Ὅμως ὁ Ταρζάν, ἄλλοιμονο θρίσκεται σὲ κακὰ χάλια. Εἶναι βαρεῖα ἄρρωστος τώρα.

Ὁ Γκαούρ, ἡ Τζέιν καὶ ἡ Ταταμπού πού τὸν μεταφέρουν ἀπὸ τὸ φορεῖο στὰ στρωσιδία του, νοιώθουν τὸ κορμί

του νὰ καίγεται ἀπὸ τὸν πυρετό!

Ἀνασαίνει βαρεῖα καὶ δύσκολα. Τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια του ἔχουν παραλύσει. Ἀδύνατον πιά νὰ κάνῃ τὴν παραμικρὴ κίνησι. Ἐἶναι σχεδὸν ἐτοιμοθάνατος.

Ὁ Ποκοπίκο τὸν πλησιάζει μὲ τρόπο. Καὶ σκύβοντας τοῦ ψιθυρίζει στὸ αὐτί:

— Λυπήσου με Ταρζανάκο καὶ κάνε κουράγιο! Ξέρεις τί βάσανο εἶναι τὸ... σκάψιμο μ' αὐτὲς τίς ζέστες; Ἐμένα θὰ βάλῃ αὐτός ὁ Γκαουρ-μαντράχαλος νὰ σοῦ σκάψω τὸ λάκκο! Καὶ πρέπει νὰ τὸν

κάνω μεγάλο! Είσαι, γλέπεις, κοτζάν ντερέκι πού νά μὴν ἀ-
θασοκαθῆς!

Ὁ Γκαοὺρ πού κάτι παίρνει τὸ αὐτὶ του, γίνεται θεριὸ ἀ-
νήμερο! Ἀρπάζει τὸν χωρα-
τατζή νάνο ἀπὸ τὸ λαιμό. Καὶ
μὲ μιὰ κλωτσιὰ στὰ πεισινά,
τὸν ἐκσφενδονίζει ἔξω ἀπὸ τὴ
σπηλιά...

Ἡ Χουχοὺ βγαίνει κι αὐτὴ
ἔξω. Τρέχει κοντά του ἀνήσυ-
χη.

— Καλέ, μπάς καὶ ράϊσε ὁ
... ποπὸς σου, χρυσὸ μου;
τὸν ρωτᾷ.

Καὶ προσθέτει μελιστάλα-
χτα:

— Μὲ συγχωρεῖτε κιδλας!

Τὴν ἴδιο στιγμή ἀκούγεται
μέσ' ἀπὸ τὴ σπηλιά ἡ φωνὴ
τῆς Τζέιν:

— Χουχοὺουουου!

Καλέ, τί τρέχει, καλέ;

— Τρέξε γρήγορα νά φέρῃς
τὴ γιάτρισσα Χούλχα...

— Καλέ, δὲν μπορῶ νά τὴν
ἀσηκώσω, καλέ. Εἶναι βα-
ρειά! Καλέ καὶ γιατί δὲν πη-
γαίνεις τοῦ λόγου σου πού εἶ-
σαι καὶ συζυγάτα του; Καλὰ
δὲν λέω, Ποκοπίκο;

Ἡ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγ-
κλας κάνει νά βγῇ ἔξω γιὰ νά
«χειροτονήσῃ» τὴν πυγμαία.
Ὅμως ὁ Γκαοὺρ τὴ συγκρα-
τεῖ:

— «Αὐ' την, Τζέιν... Δίκη
ἔχει. Ἡ γιάτρισσα ἔχει παρα-
γεράσει. Δὲν μπορεί πιά νά
περπατήσει. Ἡ Χουχοὺ δὲν ἔ-
χει τὴ δύναμι γιὰ νά τὴ ση-
κώσει...

Καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸ ἀ-

νοιγμα τῆς σπηλιάς, καταλή-
γει:

— Ἐσὺ καὶ ἡ Ταταμποὺ πε-
ριμένετε ἐδῶ. Θά πεταχτῶ ἐ-
γὼ στὴν σπηλιά τῆς Χούλχας.
Θά τὴν πάρω στὴν ἀγκαλιά
μου καὶ θά τὴ φέρω ὅσο πιὸ
γρήγορα γίνεται... Τὸν Ταρ-
ζάν δὲν τὸν βλέπω καλὰ. Πρέ-
πει νά προλάβουμε...

Τέλος, βγαίνει σθέλτος ἔξω
καὶ τρέχει πρὸς τὴν περιοχὴ
πού ζῇ ἡ τερατόμορφη, μὰ κα-
λόκαρδη, γιάτρισσα τῆς
Ζούγκλας.

Ὁ Ποκοπίκο — τρίβοντας
τὰ πονεμένα πεισινά του — τοῦ
φωνάζει ἀπειλητικά:

— «Λεῖντε βρὲ καὶ πού θά
μοῦ πᾶς!... Μόνο ἂν σὲ σφά-
ξω θά βάλης μυαλό! Θά γί-
νῃς ἄνθρωπος!...

.

ΟΙ «ΠΕΤΡΙΝΟΙ ΘΕΟΙ»!

Ὁ μελαψὸς γίγαντας γυρί-
ζει γρήγορα, κρατώντας τὴν
ἀγκαλιά του τὴν ἐκατόχρονη
σκελετωμένη γρηοῦλα.

Ἡ γιάτρισσα κάνει ὅ,τι μπο-
ρεῖ γιὰ νά σώσῃ τὸν Ταρζάν.
Ὅμως γρήγορα χάνει τὶς ἐλ-
πίδες τῆς. Μουρμουρίζει οὐλ-
λογισμένη:

— Τὸν ἔχουν δαγκάσει οἱ
φαρμακερές σαρανταποδαροῦ-
σες, Γιὰθ Ἀχάρ!... Πολὺ δύ-
σκολο νά ζήσῃ...

Ὁ Γκαοὺρ παραξενεύεται:

— Ὅχι μόνον αὐτόν, καὶ τὴν
μου γερόντισσα. Ὅλους μᾶς
ἔχουν δαγκώσει οἱ Γιὰθ Ἀ-

χάρ. Μά, όπως βλέπεις, είμαστε καλά!... Μονάχα ο Ταρζάν...

Ἡ Χούλχα τοῦ ἐξηγεῖ:

— Στὶς χίλιες σαρανταπαραοῦσες Γιάθ Ἀχάρ, οἱ ἐννιακόσες ἐννεήντα ἐννιά εἶναι ἀρσενικές. Μιά μονάχα εἶναι θηλυκειά...

»Τὸ φαρμάκι ποὺ χύνουν στὸ δάγκωμά τους οἱ ἀρσενικὲς δὲν φέρνει παρὰ προσωρινὰ μόνο πόνους καὶ πρίξιμο. Ἐνῶ τὸ δάγκωμα τῶν θηλυκῶν φέρνει σίγουρα καὶ τὸ θάνατο!...

»Φαίνεται λοιπόν, πῶς κάποια θηλυκειά Γιάθ Ἀχάρ δάγκωσε τὸν Ταρζάν... Γι' αὐτό, ξεψυχαίει ὁ ἄμοιρος!...

Ἡ Τζέιν ἀκούει ψυχρὴ καὶ ἀδιάφορη τὰ λόγια τῆς καλῆς γερόντισσας. Ὅμως ἡ Ταταμποῦ νοιώθει φρίκη καὶ ἀπόγνωση:

— Καὶ θὰ τὸν ἀφήσουμε νὰ πεθάνη; ρωτᾷ τὴ Χούλχα; Δὲν μπορούμε νὰ κάνουμε τίποτα γιὰ νὰ τὸν σώσουμε;

Ἡ γιάτρισσα κουνάει μὲ ἀπογοήτευσιν τὸ ἀσπρόμαλλο κεφάλι τῆς:

— Ἀλλοίμονο, Κόρη μου!... Μονάχα τὸ βότανο Λόι - χάν μπορεῖ νὰ τὸν κρατήσῃ στὴ ζωὴ!... Μά εἶναι πολὺ δύσκολο· εἶναι σχεδὸν ἀδύνατο νὰ τ' ἀποκτήσῃ κανεὶς... Αὐτὸ ἀνασταίνει καὶ νεκροὺς ἀκόμα!...

Τὰ μεγάλα μαῦρα μάτια τοῦ Γκαοῦρ λάμπουν παράξενα:

— Πές μου, γερόντισσα!

Πές' μου ποῦ πρέπει νὰ πάω γιὰ νὰ βρῶ τὸ βότανο Λόι - χάν; Θὰ τρέξω ἀμέσως νὰ τὸ φέρω!...

Ἡ γιατρίνα τοῦ ἐξηγεῖ:

— Πέρα πρὸς τὸ βορρῖα, σὲ μιὰ ἀγρία περιοχὴ, βρίσκονται τὰ «Πέτρινα Εἰδῶλα»! Εἶναι κάτι τεράστια καὶ θεόρατα βράχια πελεκημένα σὲ σχῆμα πρωτογόνων θεῶν.

— Λοιπόν; κάνει μὲ ἀγωνία ὁ Γκαοῦρ.

Ἡ Χούλχα συνεχίζει:

— Κάπου ἐκεῖ, παιδί μου, βρίσκεται μιὰ βαθεῖα σκτενὴ σπηλιά, ποῦ μέσα σ' αὐτὴ φυτρώνει ἓνα παράξενο βοτάνι μὲ κατὰμυρα φύλλα: τὸ Λόι-χάν! Βαρεῖά κι' ἀπαίσια μυρουδιά βγάζουν τὰ φύλλα αὐτά... Μονάχα μ' αὐτὸ τὸ βότανο θὰ μπορέσουμε νὰ σώσουμε τὸν ἀρρωστο Ταρζάν... Ὅμως οἱ κίνδυνοι θὰ εἶναι μεγάλοι... Ὅσοι, μέχρι σήμερα, τόλμησαν νὰ κατέβουν σ' αὐτὴ τὴν ὑπόγεια σπηλιά, δὲν ξαναβγήκαν ζωντανοί!...

.

Ἡ Ταταμποῦ κ' ἡ Χουχοῦ, μένουν, μαζὶ μὲ τὴ Χούλχα στὴ σπηλιά τοῦ ἐτοιμοθάνατου Ταρζάν. Αὐτὲς οἱ δύο, σὰν ἰθαγενεῖς ποὺ εἶναι, ξέρουν ἀπὸ θότανα καὶ γιατροσόφια. Θὰ μπορέσουν νὰ βοηθήσουν τὴ γιάτρισσα.

Ὁ Γκαοῦρ, ἡ Τζέιν καὶ ὁ Ποκοπῖκο, θὰ φύγουν. Αὐτοὶ θὰ πᾶνε στὴν περιοχὴ ποὺ βρίσκονται οἱ τεράστιοι πέτρινοι

θεοί. Θά κατέβουν στή βα-
θειά ύπόγεια σπηλιά. Νά πά-
ρουν καί νά φέρουν τὸ μαῦρο
βότανο Λόϊ - χάν!

Ὁ νᾶνος ἔχει κατασυγκινη-
θῇ ἀπὸ τὴν ἀρρώστεια τοῦ
Ταρζάν. Θέλει νά τὸν παρη-
γορήσῃ. Νά τοῦ δώσῃ κουρά-
γιο. Καί, σὲ μιὰ στιγμή, τοῦ
λέει ἔτοιμος νά ξεσπάσῃ σὲ
λυγμούς:

—Φουκαρά... Μεγαλειότα-
τε!.. Κατὰ πᾶσαν πιθανό-
της θά τὰ τινάξῃς τὰ πεταλά-
κια σου!... Ἀλλὰ μὴ φοβοῦ
καί μὴ μοῦ στενοχωρεῖσαι!
... Καί ποῦ ζῆς, τί καταλαμ-
θάνης;

Κι' ἀμέσως, μὲ φωνὴ κλα-
ψιδρική, τοῦ σκάει τὰ ἀπαραί-
τητο στιχάκι:

«Μὴ σὲ τρομάζει ὁ θάνατος
καὶ ξόφλα, μάνι — μάνι!
Γιατ' εἶναι κρίμα πιά νά ζῆς
γιά... Μάμ, Κακὰ καὶ Νάνι!»

Ἡ Χουχοῦ ἀνατριχιάζει
μπροστὰ στὴν τόση ἀναισθη-
σία του. Τὸν μαλλώνει μπρο-
στὰ στὸν Ταρζάν:

—Μπὰ ποῦ νά μὴ σώσης,
γλύκα μου!... Καλὲ ἀντίς
νά τοῦ δώσῃς κουράγιο, τὸν
ἀπογοητεύεις περσότερο; Ἀ-
φοῦ γλέπεις καλὲ, πῶς θποῦ
νᾶναι θά βγῇ ἡ ψυχὴ του. Μὲ
συγχωρεῖται κιόλας!..

Ὁ Ποκοπικό τὴν καμαρώ-
νει:

—Πολὺ σὲ γουστάρω, ἀδελ-
φούλα μου! τῆς λέει. Ἄμα
παντρεῖται θά σὲ πάρω στὸ
γάμο μου!...

—Γιατί, καλὲ;

—Γιὰ νά μοῦ πῆς «καὶ τοῦ
χρόνου»!

ΕΠΙΔΡΟΜΗ ΦΤΕΡΩΤΩΝ ΘΗΡΙΩΝ!

Ὅταν ὁ Γκαοῦρ, ἡ Τζέϊν
καὶ ὁ νᾶνος ξεκινᾶνε εἶναι πο-
λὺ πρωτὶ ἀκόμα. Μόλις τὸ
σκοτάδι τῆς νύκτας ἔχει ἀρ-
χίσει νά ξεθωριάξῃ...

Προχωροῦν ὁλόκληρη τὴν
ἡμέρα... Νυκτώνουν... Καί
ἡ ἀτέλειωτη πορεία τους συ-
νεχίζεται καὶ τὸ ἄλλο πρωτὶ.

Τέλος, εἶναι ἡμέρα πιά δ-
ταν κοντοζυγώνουν στὰ τερά-
στια πελεκητὰ βράχια. Στους
«Πέτρινους Θεούς».

Ὅμως τ' ἀπάτητα αὐτὰ εἰ-
δωλα ἔχουν ἀκοίμητους φρου-
ρούς: Εἶναι ἀμέτρητα τερά-
στια μαῦρα ὄρνια, ποὺ κάνουν
στοὺς τρεῖς συντρόφους τρο-
μακτικὴ ἐπιθεσί!...

Ὁ ὑπέροχος Γκαοῦρ τὰ ὑ-
ποδέχεται ἀτρόμητος μὲ τὸ
φοβερό του ρόπαλο. Σὲ κάθε
του κτύπημα κ' ἓνα ἀπὸ τὰ
φτερωτὰ ὄρνια σωριάζεται
κάτω...

Ἡ Τζέϊν τὰ πυροβολεῖ. Με-
γάλο κακὸ γίνεται!...

Τρομοκρατημένος ὁ Ποκο-
πικό τρυπώνει γρήγορα σὲ
μιὰ στενὴ κουφάλα δέντρου.
Μόλις καὶ μὲ τὴ βία χωράει
νά περάσῃ τὸ μικροσκοπικὸ
του κορμί.

Σιγῶν ἐκεῖ μέσα, σφίγ-
γει τὴ λαβὴ τῆς θρυλικῆς
σκουριασμένης χατζάρας του.
Καὶ ξεφωνίζει ἀγρία στὰ φο-

θερά ὄρνια πού φτερουγίζουν ἀπ' ἐξω:

— Πίσω... γαλοπούλες καὶ σᾶς ἔφαγασαι!... Πίσω νὰ μὴ σᾶς στείλω παραγεμιστές στὸ φούρνοο!...

Ἐνα ἀπὸ τὰ φτερωτὰ θηρία τὸν βλέπει. Χώνει στὴ στενὴ τρύπα τὰ νυχάτα δάκτυλα τοῦ ποδαριοῦ του. Τὸν τραβάει ἐξω!...

Ὁ νᾶνος διαμαρτύρεται:

— Καλά, βρέ φίλε! Ὅτ' ἐνα... ἀστεῖο δὲν μπορούμε νὰ ποῦμε;!...

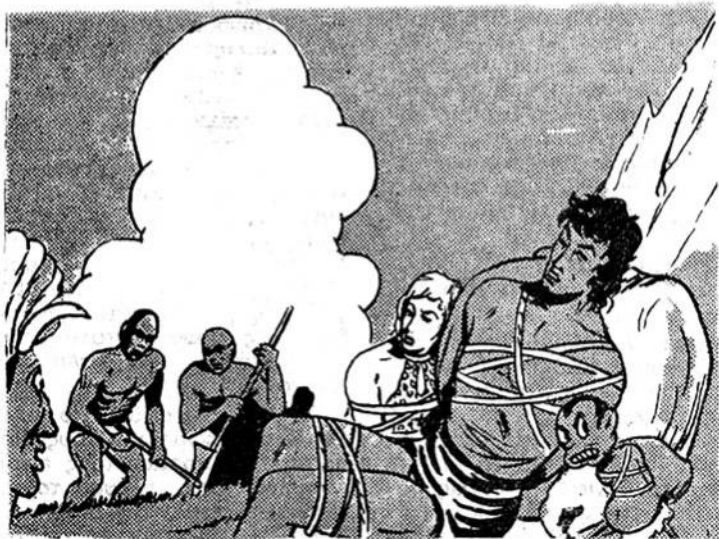
Τὸ ὄρνιο τὸν ἀρπάζει τώρα καὶ στὰ δυὸ τοῦ πόδια. Καὶ φτερουγίζει ψηλά.

Ὁ Ποκοπίκο ξεφωνίζει πορσκιτικά:

— Ἀμάν κακὸ πού τόπαθα! Σὲ μιὰ-δυὸ ὥρες θάχω γίνῃ... κουτσουλιά!

Τὸ τεράστιο μαῦρο πουλὶ φθάνει γρήγορα ψηλά. Καὶ τρυπώνει μαζί μὲ τὸ θῦμα του, τὸ νᾶνο, σ' ἕνα ἀπὸ τ' ἀνοικτὰ στόματα τῶν «Πέτρινων Θεῶν»!...

Ὁ μελαψὸς γίγαντας καὶ ἡ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας, καταφέρνουν τέλος νὰ σωθοῦν ἀπὸ τὴν ἐπίθεσι τῶν ὄρνιων. Καὶ σβέλτοι κρύβονται κάτω ἕναν μεγάλο πυκνὸ θάμνο...

Ὁ τερατόμορφος Μάγος διατάζει τοὺς μαῦρους Καννίβαλους νὰ σκάψουν ἕναν διπλὸ τάφο...

Ἡ Τζέιν βρίσκεται σὲ ἀπόγνωσι:

— Δὲν θὰ μπορέσουμε νὰ κάνουμε τίποτα! Λέει στὸν Γκαούρ. Τὸ καλύτερο εἶναι νὰ γυρίσουμε πίσω. Δὲν νοῶζομαι γιὰ μένα... Μὰ ἐσὺ τί χρωστᾷς νὰ χάσης τὴ ζωὴ σου!

Ὁ Γκαούρ εἶναι Ἕλληνας. Καὶ τὰ λόγια τῆς τὸν παραξενεύουν. Ἀποκρίνεται:

— Νὰ χάσω τὴ ζωὴ μου; Καὶ τί μ' αὐτό; Ἀφοῦ πρόκειται νὰ σώσω κάποιον ποὺ κινδυνεύει!...

.

Εὐτυχῶς ποὺ τὰ μαῦρα ὄντια δὲν τοὺς κάνουν δευτέρη ἐπίθεσι. Ἔτσι οἱ δύο σύντροφοι βγαίνουν ἀπ' τὴν κρυψώνα τοῦ θάμνου. Ψάχνουν ἐδῶ κ' ἐκεῖ στοὺς πρόποδες τῶν θεόρατων πελεκητῶν βράχων. Ὡσπου τέλος βρίσκουν τὸ ἀνοιγμα τῆς ὑπόγειας σπηλιᾶς. Αὐτῆς ποὺ τοὺς εἶχε μιλήσει ἡ γιάτρισσα Χούχλα.

Μπαίνουν μέσα καὶ προχωροῦν ἀτρόμητοι στὸ σκοτάδι.

— Ὁ Ποκοπικό τί νὰ γίνηκε; ρωτᾷ ἡ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας. Χάθηκε, Γκαούρ!

— Μπᾶ! κάνει, μὲ σιγουριά, ὁ μελαψὸς γίγαντας. Ποιὸς ξέρεי ποιά τρύπα θὰ βρῆκε καὶ θὰ χάθηκε γιὰ νὰ μὴ τὸν φᾶνε τὰ ὄντια!... Μόλις καταλάθῃ πῶς φύγανε, θὰ ξαναβγῇ καὶ θὰ φοβερίσῃ μὲ τὴ χατζάρα του!...

Ἡ παράξενη πορεία τους

στὸ σκοτάδι τῆς σπηλιᾶς συνεχίζεται ἀρκετὴ ὥρα ἀκόμα...

ΟΙ «ΣΙΑΜΑΙΟΙ ΑΔΕΛΦΟΙ»

Ξαφνικὰ τὸ ἔδαφος ὑποχωρεῖ κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τους. Ὁ Γκαούρ κ' ἡ Τζέιν γκρεμίζονται βαθειά, σ' ἓνα ἐπίσης σκοτεινὸ βάραθρο!

Ὅμως τί παράξενο! Κ' οἱ δύο τοὺς πέφτουν μαλακὰ - μαλακὰ, χωρὶς νὰ πάθουν τίποτα!...

Σχεδὸν ἀμέσως ἓνα γλυκὸ κι ἀπαλὸ γαλάζιο φῶς ξεχύνεται γύρω... Οἱ δύο σύντροφοι κυττᾶζουν σὰ χαμένοι...

Βρίσκονται στὸ ἐσωτερικὸ ἑνὸς ὑπόγειου ἀρχαίου ναοῦ τῶν Ἰθαγενῶν. Ἀγάλματα τερατόμορφων θεῶν φαντάζουν γύρω τους, μέσα στὸ ἀδύνατο γαλάζιο φῶς...

Πέρα στὸ βάθος φαντάζει ἐπίσης ἓνας μεγάλος πέτρινος τρόνος. Ποὺ πάνω σ' αὐτὸν κάθεται ἓνα ζωντανὸ ἀνθρωπόμορφο τέρας!

Εἶναι ἓνας γιγαντόσωμος Ἀράπης καὶ μιὰ — τὸ ἴδιο μεγαλόσωμη — Ἀραπῖνα! Κ' οἱ δύο τοὺς εἶναι στολισμένοι σὰν μεγάλοι καὶ πλούσιοι Ἀρχόντες!

Ὅμως κάτι ἀπίστευτο συμβαίνει στὴ σωματικὴ τους διάπλασι: Τὰ κορμιά τους εἶναι ἐνωμένα στὰ πλευρά τους. Πρόκειται περὶ «Σιαμαίων» ἀδελφῶν, ὅπως τοὺς λένε στὸν πολιτισμένον κόσμον!

Τὸ δισυπόστατον αὐτὸ τέρας

άνοιγοκλείνει ταυτόχρονα τὰ δυὸ του στόματα: τὸ ἀνδρικό καὶ τὸ γυναικεῖο. Καὶ οὐρλιάζει ἄγρια:

— Ἀλοίμονο σ' ἐσᾶς!... Σ' ἐσᾶς ποὺ τολμήσατε νὰ πατήσετε τὸν ἱερὸ Ναὸ τοῦ θεοῦ Κράουμπα.

Ὁ παντοδύναμος Μάγος Νάλαρα Ξάμ, θὰ σᾶς τιμωρήσῃ σκληρά! Ζωντανοὶ δὲν θὰ βγῆτε ἀπὸ δῶ μέσα!...

Ἀμέσως κι ἀπ' τὰ χεῖλια τῶν Σιαμαίων ἀδελφῶν βγαίνει ἕνα παράξενο δαιμονισμένο σφύριγμα...

Καὶ νά:

Πρὶν περάσουν λίγες στιγμές, τὸ κακὸ ἀρχίζει: Ἀπὸ τὰ γύρω ἀνοίγματα τοῦ Ναοῦ μπαίνουν ἀμέτρητοι ἀραπάδες.

Ὁ Γκαοῦρ μὲ τὴν ὑπέροχη ἑλληνικὴ παλικάριά του δειχνεταί κι αὐτὴ τὴ φορά ὑπέροχος! Σὰν μυθικὸς ἥρωας χύνεται πάνω στοὺς μαύρους ἐπιδρομῆς. Πρὶν ἐκεῖνοι προλάβουν νὰ τοὺς πλησιάσουν. Μὲ τίς τρομακτικὲς γροθιές του, δυὸ - δυὸ, τοὺς σωριάζει κάτω!.. Πασχίζει ν' ἀνοίξῃ δρόμο ἀνάμεσά τους... Καὶ περνώντας μὲ τὴ Τζέιν, νὰ ξεφύγουν ἀπὸ τὴ φρικτὴ αὐτὴ κόλασι!...

Ὅμως οἱ Ἀραπάδες εἶναι ἀτέλειωτοι! Ὅλο καὶ νέοι παρουσιάζονται στὸν τεράστιο ὑπόγειο Ναό.

Ἔτσι, γρήγορα καταφέρνουν νὰ κυκλώσουν τοὺς δυὸ συντρόφους...

Ἡ Τζέιν τραβάει τὸ πιστόλι της. Μιά μονάχα σφαῖρα τῆς

ἔχει ἀπομείνει ἀπὸ τὰ μαῦρα θῦρια. Κάνει νὰ τραθῆξῃ τὴ σκανδάλῃ...

Μὰ δὲν προφθαίνει. Ἐνῶς ἀπὸ τοὺς μαύρους ποὺ θρίσκειται πίσω της, τῆς ἀρπάζει τὸ χέρι.

Ὁ Γκαοῦρ γυρίζει νὰ τὴ βοηθήσῃ. Οἱ ἀραπάδες βρίσκουν ἔτσι τὴν εὐκαιρία. Πέφτουν, ὅλοι μαζί, ἀπὸ πίσω του. Τὸν ἀνατρέπουν!...

Σὲ λίγο ὁ μελαψὸς γίγαντας καὶ ἡ πανέμορφη ξανθεῖα γυναῖκα, βρίσκονται κάτω, δεμένοι χειροπόδαρά!...

Οἱ αὐτοὶ χορεύουν γύρω τους κι' ἀλαλάζουν τώρα μὲ ἄγρια χαρά! Μεγάλο κακὸ καὶ πανδαιμόνιο γίνεται...

Ξαφνικὰ ὅλα σταματᾶνε!.. Νεκρικὴ ἡσυχία ξαναγίνεται στὴν ἀπέραντη αἴθουσα...

Οἱ μανιασμένοι ἀραπάδες γονατίζουν τώρα μὲ δέος. Ἐνῶ οἱ δυὸ Σιαμαῖοι Ἀρχοντες πάνω στὸν πέτρινο θρόνο, χαμηλώνουν μὲ ὑποταγὴ τὰ κεφάλια τους!...

Ὅλ' αὐτὰ δείχνουν πὼς κάτι πολὺ σοβαρὸ πρόκειται νὰ συμβῇ...

Καὶ νά: Ἀργὰ καὶ βαρεῖα βήματα ἀκούγονται νὰ πλησιάζουν. Λίγες στιγμές ἀκόμα καὶ μπαίνει μεγαλόπρεπος στὴν αἴθουσα ὁ παντοδύναμος Μάγος Νάλαρα Ξάμ!...

Ο ΤΑΦΟΣ ΤΩΝ ΜΕΛΛΟΥΘΑΝΑΤΩΝ

Είναι ένας ξυπόλυτος μεγάλος άντρας, με μία τεράστια τερατόμορφη μάσκα στο πρόσωπο!...

Τό ξεθωριασμένο μαύρο κορμί του, είναι σκεπασμένο μ' ένα βρωμερό και ξεφτισμένο τομάρι λιονταριού!

Ο Γκαούρ και η Τζέιν έχουν μαρμαρώσει. Τόν κυττάζουν χαμένα...

Ο αλλόκοτος Μάγος, προχωρώντας άργά, φθάνει τέλος κοντά τους. Η φωνή του ακούγεται βραχνή και υπόκοφη:

— Τά βρωμερά σας πόδια πάτησαν τόν Ιερό Ναό μας! Πρέπει, λοιπόν, νά πεθάνετε!...

Μερικοί από τούς άραπάδες σηκώνονται. Τραβάνε με βιάσι τά μαχαίρια τους. Κάνουν νά σπαράξουν τούς δυο ξένους!..

Ο Μάγος Νάλλα Ξάμ τούς γνέφει νά σταματήσουν:

— Όχι! μουγγρίζει άγρια. Τούς άπιστους αυτούς θά τούς σφάξω εγώ!

Άμέσως διατάζει τούς μαύρους:

— Σηκώστε τους, έτσι δεμένους καθώς είναι. Καί ακολουθήστε τά βήματά μου!...

Έτσι καί γίνεται...

Η μακάθρια συνοδεία ξεκινάει: Μπροστά ο Μάγος με την τερατόμορφη μάσκα. Πίσω οι άραπάδες πού σηκώνουν στά χέρια τους τόν Γκαούρ καί τη Τζέιν.

Περνάνε από σκοτεινούς υπόγειους καί άνηφορικούς διαδρόμους. Όσπου κάποτε βγαίνουν έξω από τά θεώματα πελεκημένα βράχια. Στο πίσω μέρος τους...

Είναι μία όλόκληρη έκτασι στρωμένη με μικρά καί μεγάλα κομμάτια άκατέργαστο χρυσάφι. Ένα σωστό μεταλλείο θησαυρού...

Ο Μάγος με τό βρωμερό καί ξεφτισμένο λιονταρίσιο τομάρι, σταματάει κάπου εκεί. Καί προστάζει πάλι τούς μαύρους του:

— Σκάψτε γρήγορα ένα λάκκο.

Καί δείχνοντας τούς δεμένους ξένους, προσθέτει:

— Θέλω νά χωράει καί τά δυο αυτά σκυλιά, μαζί!...

Η δουλειά άρχίζει άμέσως. Τό σκάψιμο τού λάκκου γίνεται με πρωτόγονα πέτρινα εργαλεία.

Ο Γκαούρ καί η Τζέιν — δεμένοι χειροπόδαρα καί πλάι πλάι — παρακολουθούν με φρίκη καί δέος τό άνοιγμα τού τάφου τους.

Όσπου κάποτε, ο βαθύς κ' ευρύχωρος λάκκος τελειώνει. Ο Μάγος διώχνει τούς Άραπάδες έξηγώντας τους:

— Όταν εγώ, ο παντοδύναμος Νάλλα Ξάμ σκοτώνω κάποιον έν όνόματι τού Θεού Κράουμπα, κανέναν δέν πρέπει νά με βλέπει!... Γιατί θά χάση άμέσως τό φώς τών ματιών του. Θά τυφλωθί για πάντα!...

»Πηγαίντε, λοιπόν, νά κρυ-

φτῆτε στὶς σπηλιές σας. Μόλις τελειώσω τὴν ἱερὴ θυσία καὶ ξεπλύνω τὸ ματωμένο μαχαίρι μου, θὰ σᾶς φωνάξω!..

Οἱ μαῦροι φεύγουν τρομαγμένοι καὶ πανικόβλητοι. Χάνονται σὰν βρυκόλακες στὶς βαθεῖες σκοτεινές τρύπες τους. Ἐκεῖ στοὺς πρόποδες τῶν θεόρατων πελεκημένων βράχων.

Ὁ Μάγος, μονάχος τώρα μὲ τοὺς μελλοθανάτους τραβάει κάτω ἀπὸ τὸ λιονταρίσιο τομάρι, τὸ μαχαίρι του. Πλησιάζει ἀργὰ καὶ μεγαλόπρεπα. Σκύβει πάνω τους.

Ἡ ἄμοιρη Τζέιν βγάζει ξανατραγικὸ ξεφώνητὸ φρίκης καὶ ἀπογνώσεως:

— "Ασασα!..

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ «ΜΑΓΟΥ»

"Ὅμως ὁ Νάλαρα Ξάμ ἀντὶ νὰ σφάξῃ τὰ δυὸ δεμένα θύματα, κάνει κάτι **ἄλλο**. Κάτι πολὺ παράξενο καὶ ἀνεξήγητο:

Μὲ τὸ μαχαίρι ποὺ κρατᾷ χαράζει τὸ ἀριστερὸ τοῦ μπράτσου. Ἀφήνει τὸ κόκκινο ἀχνιστὸ τοῦ αἵμα νὰ χυθῇ κάτω. Γύρω στὸ νειοσκαμμένον λάκκο.

Τέλος, σφίγγει μὲ τὰ δάκτυλά του τὴν πληγὴ. Καί. σιγὰ - σιγὰ, σταματᾷ τὴν αἱμορραγία.

Τώρα μὲ τὴ βραχνὴ κ' ὑπόκωφη φωνή του, ρωτᾷ τοὺς δυὸ δεμένους ξένους:

— Πέστε μου γρήγορα: Τί ἤρθατε νὰ κάνετ' ἐδῶ; Τί ζητᾶτε;

Ὁ Γκαοῦρ ποὺ καταφέρνει νὰ διατηρῇ τὴν ψυχραιμία του ἀποκρίνεται:

— Ὁ Ταρζάν, ὁ "Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας, εἶναι βαρεῖα ἄρρωστος!... Ἡ γιάτρισσα Χούλχα εἶπε πῶς μονάχα τὸ βότανο «Λοῖ - χάν» θὰ μπορέσῃ νὰ τὸν σώσῃ ἀπ' τὸ θάνατο! Αὐτὸ τὸ βότανο ἤρθαμ' ἐδῶ νὰ πάρουμε! Ἡ ζωὴ ἐνὸς ἀνθρώπου κινδυνεύει!..

Ὁ Μάγος μὲ τὴν τερατομορφὴ μᾶσκα, ρίχνει κάθε τόσο ἀνήσυχες ματιές γύρω του. Σὰ νὰ φοβᾶται μὴ τὸν βλέπει κανένα μάτι!..

"Ὅμως κανένας πιά δὲν βρίσκει! Ἐξω. Οἱ ἀραπάδες, ἀπὸ τὸ φόβο τους μὴ τυφλωθοῦν, ἔχουν χωθεῖ βαθεῖα στὶς σκοτεινές σπηλιές τῶν Πέτρινων Θεῶν!

Ὁ Νάρλα Ξάμ λύνει τώρα γρήγορα τὸν Γκαοῦρ καὶ τὴ Τζέιν. Τοὺς βοηθαί νὰ σηκωθοῦν, ψιθυρίζοντας:

— Προσωρεῖστε πρὸς τὴν ἀνατολή! Θὰ κρυφθῆτε καὶ θὰ μὲ περιμένετε στὴν πρώτη πηγὴ ποῦ θὰ συναντήσετε... Θὰ ἔρθω γρήγορα κ' ἐγὼ ἐκεῖ. Καὶ θὰ σᾶς φέρω τὸ μαῦρο βότανο ποὺ ζητᾶτε!..

Ὁ Γκαοῦρ καὶ ἡ Τζέιν ἔχουν μαρμαρώσει ἀπὸ τὴν κατὰπληξι! Ποτὲ δὲν θὰμποροῦσαν νὰ φανταστοῦν μιὰ τέτοια ἀνέλπιστη σωτηρία! Καὶ προπαντὸς τὴ σωτηρία τοῦ Ταρζάν μὲ τὸ βότανο ποῦ θὰ τοὺς φέρῃ ὁ παράξενος αὐτὸς μάγος!...

"Ἐτσι, ξεκινᾶνε σὲ λίγο,

Ὁ Νάλρα Ξάμ ἀρπάζει τὸν Ποκοπικό ἀπὸ τὸ λαιμὸ καὶ προχωρεῖ διασπικτὸς γιὰ τὴν Πηγὴ...

παίρνοντας τὸ μονοπάτι πρὸς τὴν ἀνατολή. Σὲ ἀρκετὴ ἀπόστασι βρίσκουν τὴν πρώτη πηγὴ. Σταματοῦν ἐκεῖ Κρύβονται κάπου στὴ γύρω πυκνὴ κι ἀγρία θλάσσησι...

Ὁ Μάγος μένει τώρα ἐκεῖ ἐντελῶς μονάχος. Κάτω ἀπὸ τὴν τερατόμορφη μάσκα του, χαμογελάει ἱκανοποιημένος. Καὶ μурμουριζει μέσ' ἀπὸ τὰ θόντια του μὲ ἐντελῶς ἀλλοιώτικη φωνή:

—Ὡς ἐδῶ καλὰ τὰ καταφέραμε!.. Ἄς δοῦμε τώρα καὶ πάρα κάτω!...

Ἀμέσως, μὲ χέρια καὶ πόδια, σπρώχνει τὸ σωρὸ ἀπὸ τὰ

νεοσκαμμένα χώματα. Τὰ ξαναρίχνει καὶ σκεπάζει τὸν ἀδειο τάφο...

Τέλος, βγάζει μιὰ ἀγρία δυνατὴ φωνή...

Οἱ μαῦροι ξετρυπώνουν σὰν δαίμονες ἀπὸ τὶς τρύπες τῶν βράχων... Πλησιάζουν καὶ τριγυρίζουν μὲ σεβασμὸ καὶ φόβο τὸν παντοδύναμο Μάγο τους. Ἐνῶ ἐκεῖνος τοὺς ἐξηγεῖ:

—Οἱ δυὸ ξένοι πού τόλμησαν νὰ πατήσουν τὸν ἱερὸ Ναὸ τοῦ Θεοῦ Κράκουμπα, τιμωρήθηκαν ὅπως τοὺς ἄξιζε!...Τοὺς ἔσφαξα καὶ τοὺς ἔθαψα σ' αὐτὸ τὸ λάκκο!...

Οι άραπάδες βλέπουν τὰ αἱμάτα, πού εἶχαν χυθῇ πλάι στὸν τάφο, ἀπὸ τὸ μπράτσο τοῦ Μάγου. Καὶ βεβαιώνονται πῶς ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ Θεοῦ τοὺς ἔκανε καλὰ τὸ καθήκον του!...

ΧΡΥΣΑΦΙ! ΠΟΛΥ ΧΡΥΣΑΦΙ!

‘Ο Νάλαρα Ξάμ τοὺς προτάζει σὲ λίγο:

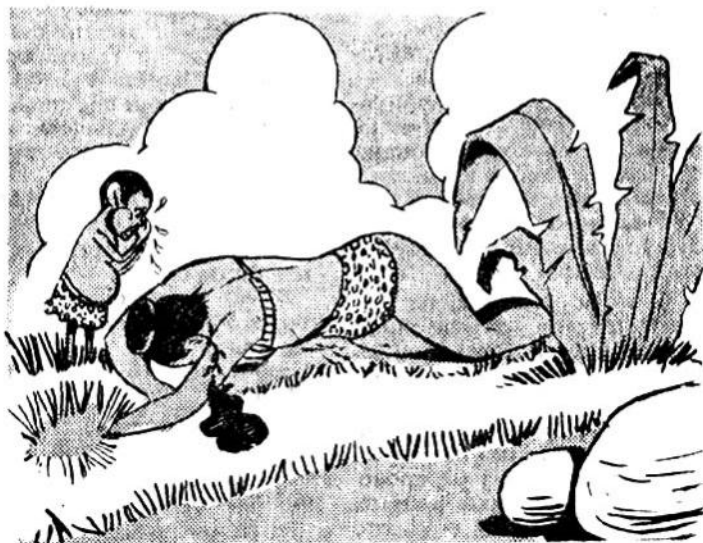
— Ἐμπρὸς τώρα!.. Ξαναγυρίστε ὅλοι στὴ δουλειά!... Τόσες φορές σὰς τὸ ἔχω πῆ: ‘Ο Θεὸς Κράκουμπα θέλει χρυσάφι! Πολὺ χρυσάφι!...

Οἱ μαῦροι ὑπακοῦνε — ὅπως πάντα — πρόθυμα!

Ξαναγυρίζουν στὸ κοντινὸ μεταλλεῖο τοῦ χρυσοῦ. Μὲ τὰ πρωτόγονα πέτρινα ἐργαλεῖα τοὺς ἀρχίζουν νὰ σκάβουν. Νὰ σκάβουν χωρὶς τελειωμό. Χωρὶς οὔτε στιγμή νὰ σταματᾶνε γιὰ νὰ πάρουν ἀνάσα!

‘Ο ξυπόλυτος Μάγος, μὲ τὸ λιονταρίσιο τομάρι καὶ τὸ ξεθωριασμένο μαῦρο κορμί, προχωρεῖ ἀργὰ καὶ μεγαλόπρεπα!... Μπαίνει στὴ μεγάλη σπηλιά τῶν Πέτρινων Θεῶν!...

.

‘Ο Ποκοπίκο νοιώθει ἀφάνταστο πόνο καὶ θλίψη γιὰ τὸ κακὸ πού ἔκανε στὴν ἑμορφὴ ἀραπινεύλα.

Ὅμως ὁ Ποκοπίκο; Τί ἀπέγινε ὁ Ποκοπίκο; Παραλίγο, ἀλήθεια, νὰ τὸν ξεχάσουμε...

Εἶδαμε νὰ τὸν ἀρπάζει στὰ νύχια του τὸ μεγάλο μαῦρο ὄρνιθ. Νὰ τρυπάνη στὸ ἀνοικτὸ πέτρινο στόμα κάποιου ἀπὸ τὰ πελεκημένα εἰδῶλα...

Τὸ τεράστιο πουλὶ ἐτοιμάζεται νὰ τὸν καταβροχθίσῃ. Νὰ γεμίση μ' αὐτὸν τὸ ἀδειανὸ στομάχι του.

Ὅμως κι ὁ Ποκοπίκο δὲν κάθεται μὲ σταυρωμένα χέρια. Σὰν ἀντρακλάς δυσθεόρατος, πού εἶναι, πετιέται ἀμέσως ὀρθός. Τραβάει μεγαλόπρεπα τὴν θρυλικὴ σκουριασμένη χατζάρα του. Καὶ κυττάζοντας ἀγέγραχα τὸ ὄρνιθ, μουρμουρίζει βαρειά:

— Παλὺ σὲ γουστάρω, ἀδερφέ μου!...

Ταυτόχρονα καὶ μὲ γρηγοράδα ἀστραπῆς, τοῦ δίνει μὲ αὐτὴ ἓνα τρομερὸ κτύπημα στὸ λαιμό. Καὶ τὸ κεφάλι τοῦ φτερωτοῦ θηριοῦ κόβεται πέρα γιὰ πέρα! Πέφτει κάτω ἀνοιγοκλείνοντας τὸ μεγάλο γαμφὶ ράμφος του...

Ὁ νῶνος ἀναστενάζει:

— Μυστήριος ἀντρας εἰμαι, ἀδερφέ μου! Γιὰ πότε τοῦ θέρισα τὸ λαιμό!... Οὔτε κοκ-κόροπουλο νάτανε!...

Ἀμέσως βγαίνει ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ πέτρινου θεοῦ. Ἀρχίζει νὰ κατεβαίνει μὲ προσοχή τὰ τρομακτικὰ βράχια. Τέλος καὶ μὲ τὴν ψυχὴ στὸ στόμα, φθάνει κάτω. Καὶ τρυπᾷ, σάν μαῦρο ποντίκι στὴ μεγάλη σκοτεινὴ σπηλιά...

Ἐκεῖ ψάχνει παντοῦ... ὥσπου βρίσκει τὸ μαῦρο βότανο Λοῖ - χάν!

Ὅμως, πρὶν τὸ κόψῃ, σκύβει καὶ τὸ μυρίζει.

Βρωμάει ἀπαίσια! Καὶ ἐνῶ ἓνας μορφασμὸς ἀηδείας τσαλακώνει τὸ κωμικὸ του πρόσωπο, μουρμουρίζει:

— Πφφ!... Σπουδαῖο ἄρωμα! Θὰ φυλάξω καὶ λίγο γιὰ τὴ Χουχούκα μου!... Νὰ τὸ βάζῃ στὸν κόρφο της καὶ νὰ μὴ τὴν πλησιάζῃ οὔτε... ψόφιος κορηός!

Καὶ ἀπλώνοντας τὸ χέρι του, κάνει νὰ τὸ κόψῃ.

Μὰ δὲν προφθαίνει...

Τὴν ἴδια στιγμὴ, πατήματα γυμνῶν ποδιῶν ἀκούγονται νὰ πλησιάζουν. Μπροστὰ του παρρυσιάζεται ὁ τερατόμορφος Μάγος. Ἐρχεται ἀπὸ τὸ ἀντικρινὸ ἀνοιγμα τῆς σπηλιάς. Αὐτὸ ποῦ βγάζει πίσω, πρὸς τὰ μεταλλεῖα τοῦ χρυσαφιοῦ!

ΟΙ ἘΞΑΔΕΡΦΟΚΟΥΝΙΑΔΟΙ»

Ὁ Ποκοπίκο πρώτη φορὰ τὸν ἀντικρύζει...

Ρίχνει μιὰ θαυμαστικὴ ματιά στὸ ξεφτισμένο λιονταρίσιο τομάρι του:

— Μὲ γιὰ τὸ κουστουμάκι, μάγκα!

Ὑστερα κυττάζει τὴν τερατόμορφον μάσκα, ποῦ φοράει στὸ πρόσωπο. Καὶ τὸν ρωτᾷ σοβαρά:

— Δὲ μοῦ λές, ρέ Πατρίδα: Ἐποκρῆς ἔχει ἔδω στὸ χωριό σας;

Ὁ Νάλαρα Ἐὰμ κόβει τὸ

βότανο Λοϊ - χάν. Καί ρωτάει
σιγά:

— 'Αγαπᾷς τὴ ζωὴ σου;

— 'Αν τὴν ἀγαπᾷω, λέει;

'Ερωτευμένος εἰμαι!

— Τότε μὴ βγάξης τσιμου-
διά. Μόνο ἀκολούθησέ με!

Καί ἀρπάζοντάς τον ἀπὸ τὸ
λαιμὸ σὰν μπουκάλα, προχω-
ρεῖ... Βγαίνει ἀπὸ τὸ μπρο-
στινὸ ἀνοιγμα τῆς παράξενης
σπηλιάς. Παίρνει τὸ μονοπάτι
κατὰ τὴν ἀνατολή.

Μόλις ξεμακραίνουν λίγο,
παρατάει κάτω τὸν Ποκοπικό.
Κ' ἐκεῖνος τὸν ἀκολουθεῖ σὰν
σκυλάκι! "Ὁμως ἔχει γίνεи
ἔξω φρενῶν. Τοῦ φωνάζει ἄ-
γρια:

— Πολὺ τὸ νταὶ μοῦ παρα-
σταίνεις φίλε! Τὸ ὁποῖον καὶ
ὡς ἐκ τούτου: πολὺ σὲ γου-
στάρω, ἀδερφέ μου! Πλὴν ὅ-
μως γιὰ νὰ στρώσης, θέλεις
... σφάξιμο Ποκοπικίσιο!...
Εἶναι ἓνα κ' ἓνα!...

Ὁ μυστηριώδης Μάγος προ-
χωρεῖ ἀμίλητος καὶ θαρεῖα
συλλογισμένος. Δὲν φαίνεται
οὔτε κἂν ν' ἀκούη τὰ λόγια
τοῦ νάνου.

Ὁ Ποκοπικό — καλοῦ - κα-
κοῦ — τοῦ σκάει κ' ἓνα στιχά-
κι:

κ'Ὁ Μάγος, τὸ καλὸ παιδὶ
καὶ τ' ἄξιο παλικᾶρι,
τρελλὴ μουτσουὰ φόρεσε
καὶ λιονταριοῦ τομάρι!
Μὰ στὸ φινάλε, σίγουρα,
θὰ πάθῃ τὴ λαχτάρα του:
Μὲ μιὰ τρελλή μου χατζαριά
θὰ πάρω τὴν... ψυχάρα του!».

Αὐτὴ τὴ φορά ὁ Νάλρα

Ξάμ τὸν ἀκούει. Ξεκαρδίζε-
ται στὰ γέλια:

— Χά, χά, χά! Μπράβο Πο-
κοπικό! Βλέπω δὲν ἐξέχασες
τὴν παλιὰ σου τέχνη. Ἀκόμα
σκαρώνεις στιχάκια! Χά, χά,
χά!...

Ὁ νάνος παραξενεύεται:

Ὁ Μάγος φυσικὰ δὲν ἀπο-
κρίνεται. Κι' ὁ Ποκοπικό συλ-
λογιέται:

— Σὰν γνωστός μου φαί-
νεται ὁ λεγάμενος, ἀδερφέ
μου! Θέλεις νᾶναι ὁ Γιαχά-
μπας καὶ νάχη ντυθῇ μασκα-
ρᾶς;!

ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ ΣΤΗΝ ΠΗΓΗ !

"Ας ξαναγυρίσουμε τώρα
κοντὰ στὸν Γκαοῦρ καὶ τὴ
Τζέιν.

"Ὅπως θυμόσαστε ὁ παρά-
ξενος Μάγος μὲ τὸ λιονταρί-
σιο τομάρι, τοὺς εἶχε προστά-
ξει νὰ προχωρήσουν στὸ μο-
νοπάτι πρὸς τὴν ἀνατολή.

"Εἶται φθάνουν στὴν πηγὴ
ποὺ τοὺς εἶχε πεῖ. Καὶ κρύβον-
ται στὶς γύρω πυκνὲς φυλλω-
σιές.

"Ὁμως ὁ γιγαντόσωμος "Ελ-
ληνας θυμᾶται ξαφνικὰ τὸν
Ποκοπικό. Ἀρχίζει τώρα ν'
ἀνησυχῇ γιὰ τὴν ἐξαφάνισί
του.

— Θὰ πάω νὰ τὸν βρῶ,
Τζέιν ! λέει στὴν συντρόφισ-
σα τοῦ Ταρζάν.

Ἐκείνη τοῦ ἀποκρίνεται
ψυχρά :

— Ἐδῶ δὲν ἦρθαμε γιὰ νὰ
βροῦμε τὸν Ποκοπικό. Ἀλλά

τὸ θότανο Λόι—χάν!

Ὁ Γκαούρ ἐπιμένει :

— Μὰ μπορεῖ νὰ κινδυνεύῃ.
Πρέπει νὰ τὸν βοηθήσω...

— Δὲν μπορεῖ νὰ κινδυνεύῃ
περισσότερο ἀπὸ τὸν Ταρζάν.
Μὴ ξεχνᾷς πῶς τὸν ἀφήσαμε
ἐτοιμοθάνατο! Πρέπει λοιπὸν
νὰ περιμένουμε τὸ Μάγο. Νὰ
πάρουμε τὸ θότανο πού ὑπο-
σχέθηκε νὰ μᾶς φέρῃ... Νὰ
σώσουμε τὸν Ἀρχοντα τῆς
Ζούγκλας...

Ὁ μελαψὸς γίγαντας ἔχει
ἀγύριστο κεφάλι :

— "Ὁχι, Τζέιν! τῆς κάνει.
Θὰ τρέξω πίσω στὰ θεόρατα
πελεκημένα ἐράχια. Θὰ γυρί-
σω ὅμως γρήγορα. Ἐσὺ μεί-
νε ἐδῶ... "Ἄν, στὸ μεταξῶ,
φθάσῃ ὁ Μάγος, θὰ θρῆ ἐσέ-
να. Πᾶρε τὸ θότανο πού θὰ
σοῦ δώσῃ καὶ τρέξε ὅσο μπο-
ρεῖς πρὶν γρήγορα στὴ σπη-
λιά σας. Δώστο στὴ γιάτρισ-
σα Χούλχα.

Ἡ Τζέιν μурμουρίζει ἀπο-
φεύγοντας νὰ τὸν κυττάξῃ
στὰ μάτια.

— Ξέρω γιατί θέλεις νὰ φύ-
γῃς, μέ πρόσχημα τάχα τὸν
Ποκοπίκο. Γιά νὰ μὴν προλά-
σουμε νὰ πᾶμε τὸ θότανο στὸν
Ταρζάν καὶ νὰ πεθάνῃ. Ἔτσι
θ' ἀπομείνω λεύθερη γιά νὰ
μέ κἀνῃς, μέ τὴ θία συντρό-
φισσά του !

Ὁ Γκαούρ δὲν ἀκούει τὰ
λόγια της. Γιατί, στὸ μεταξῶ
ἔχει ξεκινήσει. Τρέχει πρὸς
τὰ πελεκημένα ἐράχια τῶν
θεῶν !

.

Ὅμως δὲν ἔχει προχωρήσει
πολύ, ὅταν στὸ ἴδιο μονοπάτι
συναντᾷ τὸ Μάγο. Ἐρχεται
θιαστικός κατὰ τὴν πηγή. Ἀ-
πὸ τὸ χέρι, σέρνει μαζί του
θάναυσά τὸν Ποκοπίκο !

Ὁ νᾶνος, ἔξω φρενῶν, ἀ-
πειλεῖ Θεοὺς καὶ Δαίμονες !

— Ἐχε χάρι, θρὲ Λιονταρο-
τόμαρε, πού δὲν θέλω νὰ μα-
γαρίσω τὴ λαοφιλὲς χατζάρα
μου! Ἀλλοιῶς θάπαρνε δια-
ζύγιο ἢ κεφάλαι ἀπ' τό... κορ-
μί σου!

Μὰ μόλις γυρίζει τὰ μάτια
του κι ἀντικρύζει τὸν Γκα-
ούρ, βάζει τίς φωνές :

— Θὰ τοῦ μιλήσῃς, μπρέ
Μαντράχαλε; Τί τρόπος εἶν'
αὐτός; Πρέπει, δηλαδή, νὰ
τὸν... σφάξω γιά νὰ μάθῃ
καλὴ συμπεριφορά;

.

Σὲ λίγο, ὅλοι μαζί, φθά-
νουν κοντὰ στὴ Τζέιν πού πε-
ριμένει στὴν πηγή.

Ὁ Μάγος μέ τὴν τερατό-
μορφη μάσκα τῆς δίνει τὸ
μαῦρο θότανο Λόι—χάν!

Ὁ Γκαούρ καὶ ἡ Τζέιν δὲν
πιστεύουν στὰ μάτια καὶ στ'
αὐτιά τους. Τάχουν χάσει
μπροστά στὴν τόση καλωσύνη
του.

Σὲ μιὰ στιγμή ἡ Ἀρχόντισ-
σα τῆς Ζούγκλας τολμάει νὰ
τὸν ρωτήσῃ :

— Πέο' μας καλὲ μου ἄν-
θρωπε : Ποιὸς εἶσαι; Σὲ ποιὸν
πρέπει νὰ χρωστᾶμε τὴν εὐ-
γνωμοσύνη μας ἂν ὁ Ταρζάν

Ἀπὸ τὸν κορμὸ κάποιου δέντρου ξεπετιέται ἡ ὁμορφὴ Ζαϊνά.
Στὸ δεξιὸ χερί σφίγγει τὴ λαβὴ τοῦ πρωτόγονου μαχαιριοῦ της.

σωθῇ ἀπ' τὸ θάνατο;

Ἐκεῖνος, μὲ τὴ βραχνή καὶ ὑπόκωφη φωνή του, ἀποκρίνεται :

— Εἰμαι ὁ Μάγος Νάλρα Ξάμ! Ὁ ταπεινὸς ἱερέας τοῦ παντοδύναμου θεοῦ Κράουμπα!

Ὁ Ποκοπίκο ποὺ τὸν ἀκούει, καγχάζει :

— Δὲν τὰ παραταῖς αὐτά; βρὲ μπαρμπα Μουτσούνι! Τί «ἱερέας» καὶ κολοκύθια μὲ τὴ ρίγανη. Τοῦ λόγου σου σοὺ λέω πὼς τυγχάνεις εἰς ἐκ τῶν δύο κατωτέρω : Ἡ ὁ Γιοχαμπάκος, ὁ καρπουζοκέφαλος, ἢ ἡ Γιοχανάρα, ἡ καν-

τηλανάφτρια!

Ὁ Μάγος μὲ τὴν τρομακτικὴ μάσκα καὶ τὸ λιονταρίσιο τομάρι, γυρίζει ἄργά καὶ μεταλόπρεπα. Κάνει νὰ φύγῃ.

Ὅμως σχεδὸν ταυτόχρονα, κάτι φοβερό κι ἀναπάντεχο γίνεται :

Ὁ Νάλρα Ξάμ βγάζει ἕνα βραχνὸ πονεμένο βογγητό. Σωριάζεται βαρὺς κάτω!

ΠΟΙΟΣ ΕἶΝΑΙ Ὁ
ΜΑΓΟΣ;

Ὁ νᾶνος τὸν εἶχε κτυπήσει μὲ τὴ χατζάρα του στὸ πίσω μέρος τοῦ κεφαλιοῦ...

"Εξω φρενῶν ὁ Γκαούρ για τὸ κακὸ ποὺ γίνηκε δίνει στὸν Ποκοπικό μιὰ τρομερὴ κλω-
τσιὰ στὰ πσιινά. Κι ὁ ἄμοιρος
τινάσσεται ψηλὰ σάν μαύρη
μπάλλα !

"Ὅμως, σθέλτος καθὼς εἶ-
ναι, προφθαίνει κι ἀρπάζεται
ἀπὸ τὰ κλαδιά κάποιου δέν-
τρου. Συγκρατιέται πάνω σ'
αὐτά. Κι ἄμέσως, ρίχνοντας
μιὰ ματιά, στὴ χατζάρα του.
μουρμουρίζει κανοποιημένος :

— Φίνα τὰ θόλεψα, ἀδερφέ
μου ! "Αν ἔπεφτα κάτω, θά
'σκαζα σάν καρπούζι μὲ τή...
μάχαιρα !

"Ὁ Γκαούρ κ' ἡ Τζέιν σκύ-
βουν τώρα ἀνήσυχι πάνω ἀ-
πὸ τὸν τραυματισμένο κι' ἀ-
ναίσθητο Μάγο... Τοῦ θγά-
ζουν τὴν τερατόμορφη μάσκα.
Θέλουν νὰ δοῦνε τὴν πληγὴ
τοῦ κεφαλιοῦ του.

Καὶ νά: Τὰ μάτια τους ἀ-
νοίγουν διάπλατα ἀπὸ τὴν
κατάπληξι ! "Ενα ἐπιφώνημα
ἀπορίας θγαίνει ἀπὸ τὰ χεί-
λια τους :

— "Ασαα !

Πάνω ἀπὸ τὰ ψηλὰ κλα-
διὰ τοῦ δέντρου ἀκούγεται ἡ
φωνὴ τοῦ Ποκοπικό :

— Βρὲ γιὰ σταθίτε ! Για
σταθίτε νὰ 'δῶ κ' ἐλόγου
μου !

Καὶ ἀλαφιασμένος, ὁ νᾶ-
νος, κατεβαίνει γρήγορα κά-
τω...

Σκύβει κι αὐτὸς περιέργως
πάνω ἀπὸ : ὁ γυμνὸς τώρα πρό-
σωπο τοῦ ἀναίσθητου Μάγου.

Τὰ μεγάλα κωμικά μάτια
τοῦ Ποκοπικό βουρκώνουν κα-

θῶς τὸν κυττάζει. Κ' ἔτοιμος
νὰ ξεσπάσῃ σὲ λυγμούς, ψι-
θυρίζει πένθιμα :

— "Εοὺ ἤσουνα, μωρ' ἀδερ-
φέ μου; Καὶ γιατίς δέν μοῦ
τῶλεγε νὰ μὴν... ἀναπάψω
τὴν ψυχάρα σου !

Πρῶτη, ἀπὸ τὴν κατάπλη-
ξι, συνέρχεται ἡ Τζέιν.

— Καὶ τώρα τί θὰ κάνουμε;
ρωτᾷ τὸν Γκαούρ.

"Εκείνος μουρμουρίζει ἀνα-
ποφάσιστος :

— Πρέπει νὰ βοηθήσουμε
καὶ νὰ συνεφέρουμε τὸν ἀναί-
σθητο. Πρέπει ὅμως καὶ νὰ
πᾶμε, ὅσο γίνεται πρὸ γρήγο-
ρα, τὸ θότανο στὸν ἐτοιμοθά-
νατο Ταρζάν... Μὰ δὲν ξέ-
ρω: Πῶς θὰ γίνουν καὶ τὰ
δύο μαζί ;

Καὶ καταλήγει :

— Τὸ καλύτερο, Τζέιν, εἶναι
νὰ πάρῃς ἐσὺ τὰ φύλλα τοῦ
Λοῖ—χάν καὶ νὰ τρέξῃς στὴ
σπηλιά σας... "Εγὼ θὰ μείνω
ἐδῶ νὰ φροντίσω τὸν κτυπη-
μένο...

"Ὁ Ποκοπικό συμφωνεῖ :

— Μπράβο ! Κι ἅμα ὁ λε-
γάμενος γίνῃ «καλά, θὰ τὸν
σφάξω... ἰδιοχείρως !

"Ὅμως ἡ Τζέιν δὲν φαίνεται
πρόθυμη :

— Εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνον αὐ-
τὸ ποὺ λές, Γκαούρ ! Τὸ σω-
στὸ εἶναι νὰ μείνω ἐγὼ, ἐδῶ.
κοντὰ στὸν ἀναίσθητο φίλο
μας... Κ' ἐσὺ μὲ τὸ θότανο
νὰ τρέξῃς στὴ σπηλιά μας...
"Αν ἰθαγενεῖς ἡ θεριὰ τύχουν

στο δρόμο σου, είσαι γενναίος και δυνατός άντρας. Θά μπορέσης, νά ξεφύγης από τά χέρια ή τά δόντια τους. Έτσι ό «άδελφός» σου ό Ταρζάν δέν θά πεθάνη... Ένώ άν πάω έγώ, μπορεί και νά μη φθάσω ποτέ μου εκεί. Πεινασμένοι καννίβαλοι και θηρία παραμονεύουν παντού. Δέν μέ μέλλει πού θά χάσω τή ζωή μου, μά πού δέν θά μπορέσω νά σώσω τόν δυστυχισμένο μου σύντροφο...

Και ή Τζέιν καταλήγει :

— Τρέξε λοιπόν έσύ στη σπηλιά μας μέ τό θότανο. Κ' έγώ, μένοντας έδω, θά κάνω ό,τι μπορέσω γιά νά βοηθήσω και νά σώσω τούτον τόν δυστυχισμένο άνθρωπο !

ΤΟ ΒΟΤΑΝΟ ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ

Ό Ποκοπίκο πού νοιώθει τύψεις γιά τή χατζάρα πού έδωσε στο κεφάλι του «Μάγου», έπεμβάινει τώρα :

—Πόσα φύλλα του θότανου έχουμε; ρωτάει τόν Γκαούρ.

—Έξη! του άποκρίνεται εκείνος.

—Έν τάξει! Τότες δώσε μου δύο έμένα, δύο τής Τζέιν και κράτα τ' άποδέλοιπα δύο κ' έσύ.

—Υστερα;

—Υστερις έγώ θά τό βάλω στα πόδια — μέ τά δύο μου φύλλα — γιά τή σπηλιά του μεγαλειοτάτου. Άν φθάσω «σώως και εύλαθής» εκεί, θά

μπορέση ή Χούλχα νά τόν σώση... Άν όμως μέ σπαράξη καθ' όδόν κανένας θηριώδης κόνικλος, τότες... ζωή στα κατοικουούλαρά μου! Ούτε γάτος, ούτε ζημιά. Καθότι του λόγου σας θά έχετε από δύο φύλλα ό πάσα έκαστος. Τό όποιον κάποιος από τούς δύο σας θά καταφέρει νά φτάση εκεί γιά νά σώση τόν Ταρζανάκο. Άντιλαθού τό λοιπόν;

Ό μελαψός γίγαντας βρίσκει σωστή τήν ιδέα του διαβολεμένου νάνου:

—Πάρε δύο από τά φύλλα! του λέει. Και κρύφτα καλά στην τσέπη του τομαρένιου παντελονιού σου.

Άμέσως δίνει άλλα δύο φύλλα στη Τζέιν:

—Πάρε κ' έσύ...

Και κρατάει τό τελευταία δύο γιά τόν έαυτό του.

Τέλος διώχνει τόν Ποκοπίκο:

—Τρέξε πρώτος έσύ! Όσο μπορείς πιό γρήγορα, του κάνει.

Ό νάνος τό βάζει στα πόδια. Οί φτέρνες των γυμνών ποδαριών του πετάνε σπιθες!

Ό Γκαούρ γυρίζει τώρα στη Τζέιν:

—Έσύ δέν μπορείς, βέβαια νά τρέξης σάν τό νάνο... Όμως φύγε γρήγορα γιά τή σπηλιά σας. Άν δέν φτάση εκείνος, θά φτάσης έσύ...

Και προσθέτει:

—Έγώ θά φορτωθώ στη ράχη μου τόν «χτυπημένο» και θά σάς ακολουθήσω. Άν δέν

φτάση κανένας από σās μπο-
ρεϊ νά φτάσω ἐγώ!...

Ἔτσι καί γίνεται:

Ἡ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγ-
κλας, σφίγγοντας στή δεξιὰ
παλάμη τῆς τὰ δυὸ μαῦρα
φύλλα τοῦ θαυματουργοῦ θό-
τανου, ξεκινάει πρὸς τὴν κα-
τεῦθυνσι πού εἶχε κολουθήσει
ὁ Ποκοπίκο.

Ὁ Γκαοὺρ ἀφήνει νὰ περά-
σουν λίγα λεπτά. Τέλος ση-
κώνει στὴν ἀγκαλιά του τὸν
ἀνάισθητο μεγαλόσωμον ἄν-
τρα. Ξεκινάει κι αὐτὸς ἀργὰ
μὲ τὸ βαρὺ φορτίο του...

Καί τώρα ὡς πετάξωμε κ'
ἐμεῖς μὲ τὰ φτερά τῆς φαντα-
σίας μας. Νά φθάσουμε καί
νὰ παρακολουθήσουμε τὸν
Ποκοπίκο, πού μὲ τὰ δυὸ
μαῦρα φύλλα τοῦ θότανου
Λοί - χάν τρέχει πρὸς τὴ σπη-
λιά τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζού-
γκλας...

Νάτος: Προχωρεῖ λαχανια-
σμένος ἀπὸ τὴ βιάσι του νὰ
φθάσῃ καί νὰ σώσῃ τὸν Ταρ-
ζάν. Αὐτὸ ὅμως δὲν τὸν ἐμ-
ποδίζει νὰ σιγανοτραγουδάῃ
φάλτσα κ' ἕνα στιχάκι του:

«Μέσα στὴ Ζούγκλα περπατῶ
καί τὸν προστάτη κάνω!
«Σωτήρας» ἐγεννήθηκα,
«Σωτήρας» θά πεθάνω!».

—«ΠΕΘΑΙΝΩ!...
ΠΕΘΑΙΝΩ!...»

Ὅμως ξαφνικά σταματᾷ
ἀνήσυχος. Κάπου σὲ μικρὴ ἀ-

πόστασι μπροστά του, βλέπει
τὰ πυκνὰ χαμόκλαδα ν' ἀνα-
σαλεύουν...

—Ἄγριος κονίκλαρος θά-
ναι! συλλογιέται. Καί τρα-
βῶντας τὴ χατζάρα του, προ-
χωρεῖ γιὰ νὰ τὸν κατασπαρά-
ξῃ!...

Ὅμως, μιὰ καινούργια σκέ-
ψι τὸν κάνει νὰ σταθῇ ἀπότο-
μα:

—Ἄν ὅμως δὲν εἶναι κανέ-
νας ἄγριος κονίκλαρος, τί γί-
νεται; Ἄν, λόγου χάριν, εἴ-
ναι κανένα πεινασμένο λιον-
τάρι; Ἐκεῖ πού θά τὸ σπαρά-
ξω, μπορεῖ νὰ μὲ... κολατσί-
σῃ. Ὅποτε θ' ἀναγκαστῶ νὰ
τ' ἀφήσω... μισοσπαραγμένο
τὸ φουκαριάτικο!...

Καί συνεχίζοντας τοὺς λογι-
κοὺς συλλογισμοὺς του, μουρ-
μουρίζει:

—Τὸ ὅποιον καλύτερα νὰ
μὴν πάω κοντά. Καθότι: «ἀ-
λάργ' ἀλάργα τὸ φίλι, γιὰ
νάχη νοστιμάς», πού λέει κ' ἡ
παροιμία! Καλύτερα νὰ τὸν
ἀποκεφαλίσω διὰ ... λιθοβο-
λισμοῦ!...

Ἔτσι, ἀρπάζοντας ἀπὸ κά-
τω μιὰ κοφτερὴ πέτρα, τὴν
πετάει μὲ ὀρμὴ πρὸς τὰ χα-
μόκλαδα πού εἶδε δι' ν' ἀνα-
σαλεύουν.

—ὦωωωχ! ἀκούγεται μιὰ
πονεμένη κοριτσιίστικη φωνή.
Πεθαίνωωω! Πεθαίνωωω!...

—Κονίκλαϊνα θάναϊ! ψιθυ-
ρίζει χαμένα ὁ νῆνος. Καί
τρέχει νὰ δι'...

Ὅμως μόλις παραμερίζει
τὰ χαμόκλαδα, τὰ γουρλωμέ-
να μάτια του γουρλώνουν ἀ-

κόμα περισσότερο:

Η κοφτερή του πέτρα είχε βρή με όρμη στο κεφάλι μία πανέμορφη άραπινούλα. Στη ζώνη της κρέμεται ένα πρωτόγονο μαχαίρι.

Η άμοιρη περνούσε τυχαία απ' εκεί. Κι ακούγοντας το σιγανोटραγούδημά του, φοβήθηκε! Έτσι κρύφτηκε στα χαμόκλαδα, που ο νάνος τὰ είδε ν' άνασαλεύουν.

— Πεθαίνωωωω!... Πεθαίνωωωω!... ψιθυρίζει ξεψυχισμένα ή χαριτωμένη μικρή μαύρη.

Κι' αλήθεια: Τό τραύμα που της είχε κάνει ή πέτρα στο κεφάλι, είναι μεγάλο και βαρύ. Κόκκινο άχνιστό αίμα ξεχύνεται και βάφει τό πανεμορφο πρόσωπό της.

— Άνάθεμά με! της κάνει ο Ποκοπίκο. Τό μισό φταίξιμο είναι δικό μου, που... δέν σημάδεψα σαν πέταξα την πέτρα. Άν σέ σημάδευα με προσοχή, αίγουρα... δέν θά σέ πετύχαινα!

»Και τό άλλο μισό φταίξιμο είναι δικό σου: γιατίς, άδερφούλα μου, δέν μου φώναζες πώς δέν εισαι... άγριος κόνικλος; Έγώ θά σέ πίστευα και δέν θά πετούσα την πέτρα. Άντιλαβού;

Μά ή όμορφη άραπινούλα δέν φαίνεται ούτε νά τόν άκούει, ούτε νά τόν βλέπει... Έπιθανάτιος ρόγγος έχει άρχισει νά βγαίνει από τὰ στήθεια της. Ξεψυχάει ή άμοιρη!...

Τά μάτια του νάνου βουρ-

κώνουν καθώς της ψιθυρίζει:

— Κατά που γλέπω, κορίτσι μου, γρήγορις... άφήνεις γεια στίς όμορφες και γεια στίς μαυρομάτες», που λέει και τό δημώδες άσθμα! Τό όποιον: «ζωή στα καταικομούλαρά σου», που λέω κι' έγώ!

— Πεθαίνωωωω!... Πεθαίνωωωω!... ψιθυρίζει άφάνταστα ξεψυχισμένα τώρα ή έτοιμοθάνατη κοπέλλα. Και γέρνει τό κεφάλι για νά παραδώσ η στο Θεό την ψυχή της...

ΤΟ ΠΡΩΤΟ «ΘΑΥΜΑ»

Ό Ποκοπίκο νοιώθει τό κακό που έκανε στο άθώο αυτό πλάσμα. Κ' ή τρυφερή — κατὰ βάθος — καρδιά του σπαράζει από πόνο και τύψεις. Έτσι σαστισμένος καθώς είναι, φοβερίζει τό θύμα του:

— Πρόσεξε καλά! Άν πεθάνης θά σκοτωθώ κι' έγώ! Θά βάλω τή χατζάρα μου νά με... σφάξη!

Όμως την ίδια στιγμή τὰ θολά βουρκωμένα μάτια του φωτίζονται παράξενα:

— Πίσω Χάρε και σ' έφαγα! ξεφωνίζει σαν τρελλός.

Κι' άμέσως, βγάζοντας από την κρυφή τσέπη του τομαρένιου παντελονιού του τὰ δυό μαύρα φύλλα του βότανου Λόι - χάν, τὰ βάζει στο στόμα της σχεδόν πεθαμένης άραπινούλας:

— Μάσσα τα! την προστάζει με τρελλή χαρά. Κατάπιε τα και θά... ξεπεθάνης!

Και τό άπίστευτο θαύμα γί-

νεται: Μόλις τὸ βότανο μπαίνει στὸ στόμα της, τὸ αἷμα σταματᾷ νὰ τρέχει. Καὶ ἡ πληγὴ της κλείνει ἀμέσως. γιὰ τρεῦεται μέσα σὲ λίγες στιγμές!

Ἡ μικρὴ πανέμορφη ἀραπινούλα πετιέται ὀρθή καὶ χαρούμενη. Γεμάτη ζωὴ, νειάτα καὶ δροσιά.

— Πῶς σὲ λένε; τὴ ρωτᾷ ὁ Ποκοπίκο.

— Ζαῖνά! τοῦ ἀποκρίνεται, κυττάζοντάς τον γλυκά.

Καὶ προσθέτει:

— Σ' εὐχαριστῶ, καλὲ μου ἄννο!

— «Νᾶνος» εἶναι τὸ μάτι σου! τῆς κάνει ἐκεῖνος. Ἄειντε τώρα: Φύτσε γρήγορις τὰ βοτανόφυλλα, καθότι τὰ χρειάζομαστε!

Ἡ νέα τὸν κυττάζει παραξενημένη:

— Μὰ τὰ φύλλα τὰ κατὰπια! τοῦ λέει. Ἔτσι δὲν μοῦπες νὰ κάνω; Νὰ τὰ μασήσω καὶ νὰ τὰ καταπιῶ;

Ὁ Ποποπίκο τραβάει τὰ μαλλιά του:

— Ἀμάν, κακὸ πού τ'όπαθα! ξεφωνίζει ἀπελπισμένος. Τώρα τί θὰ πάω νὰ κάνω χωρὶς τὸ βότανο, στὴ σπηλιά τοῦ Ταρζάν; Γιά νὰ περικολουθῶ τὴν... κηδεῖά του;

Καὶ συνεχίζει μ' ἓνα τραγικὸ στιχάκι του:

«Κι' ἄμα τὸ μάθῃ ὁ Γκαοῦρ κλάφτονε, Ζαῖνά μου!
Θὰ σπάσῃ τὶς χερουῖες του
πάνω στὰ... πισινὰ μου!».

Τὴν ἴδια στιγμὴ γρήγορο ποδοβολητὸ ἀκούγεται νὰ πλησιάζει. Εἶναι ἡ Τζέιν πού πρῶχωρεῖ βιαστικὴ πρὸς τὴ σπηλιά τοῦ ἐτοιμοθάνατου συντρόφου της.

Ὁ νᾶνος διώχνει τὴν ἀραπινούλα καὶ τρέχει κοντὰ της.

— Ἀκόμα ἐδῶ εἶσαι σύ; τὸν ρωτᾷ ἐκεῖνη.

— Σὲ περιμένα γιὰ νὰ πᾶμε παρέα!... Μπορεῖ νὰ σοῦ τύχη κανένα κακὸ στὸ δρόμο. Θέλεις καλύτερο προσάτη ἀπὸ τοῦ λόγου μου;

Κι ἀπότομα τὴ ρωτᾷ:

— Δὲν μοῦ λές, κυρά Τέτοια...

— Τί;

— Ἐκεῖνα τὰ δυὸ θοτανόφυλλα πού σοῦδωσε ὁ Γκαοῦρ τάχεις;

— Καὶ θέβαια τάχω...

— Ξέρεις, τὸ λοιπόν, τίποτις;

— Τί;

— Δὲν μοῦ τὰ δίνεις νὰ στὰ βαστάω ἐγώ; Γιά νὰ μὴ κουράζωσαι νὰ τὰ σηκώνης;

Ἡ Τζέιν χαμογελάει:

— Πᾶμε Ποκοπίκο κι' ἄσε τ' ἄστεϊά... Πρέπει νὰ φθάσοῦμε γρήγορα στὴ σπηλιά... Νὰ προλάβουμε ζωντανὸ τὸν Ταρζάν...

Καὶ προχωροῦν...

Ὅμως δὲν ἔχουν προλάβει νὰ κάνουν μερικὰ βήματα, δταν κάτι φοβερὸ κι ἀναπάντεχο γίνεται.

Ξαφνικ, πίσω ἀπὸ τὸν χοντρὸ κορμὸ κάποιου αἰωνόβιου δέντρου, ξεπετιέται ἡ πανέμορφη ἀραπινούλα, Ζαῖνά.

Στὸ δεξὶ χέρι σφίγγει τὴ λαβὴ τοῦ πρωτόγονου μαχαιριοῦ της. Χύνεται ἀφάνταστα ἀγριεμένη ἀπὸ πίσω στὴν Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας. Καὶ καρφώνει μὲ λύσσα καὶ μανία τὴ θανατερὴ λάμα του, στὴ ράχη της!...

— Ωωωωχχχ!... κάνει ἡ ἄμοιρη Τζέιν. Καὶ σωριάζεται βαρειά κάτω.

Ἡ Ζαϊνὰ τὸ βάζει ἀμέσως στὰ πόδια, φωνάζοντας στὸν κατάπληκτο Ποκοπίκο,:

Νά, γιὰ νὰ μάθης νὰ παρατᾶς ἐμέναν καὶ νὰ τρέχης μ' αὐτὴ τὴν ἀσχημομοῦρα!...

Καὶ γρήγορα χάνεται πίσω

ἀπὸ τὶς πυκνὲς κι ἀγριεὲς φυλλωσιὲς τῆς περιοχῆς.

Ὁ νᾶνος ψιθυρίζει χαμένα: — Δρᾶμα ζηλοτυπίας, ἀδερφέ μου!...

ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ «ΘΑΥΜΑ»

Ὁ Ποκοπίκο εἶναι τώρα λεύθερος νὰ πάρῃ ἀπὸ τὴν ἀναίσθητη Τζέιν τὰ δυὸ βοτανόφυλλα. Καὶ νὰ τρέξῃ στὴ σπηλιά τοῦ Ταρζάν. Ἔτσι ὁ Γκαοῦρ δὲν θὰ μάθῃ ποτὲ πῶς εἶχε χρησιμοποιήσει γι' ἄλλο σκοπὸ τὰ δικά του φύλλα.

Ὅμως τίμιο παλικάρι, καθῶς εἶναι, δὲν βαστάει ἡ καρ-

Τὸ κίμοδρο θηριὸ σπαράζει τὸν ἄμοιρο Ποκοπίκο μὲ τὰ νύχια καὶ τὰ δόντια του...

διά του νά τὸ κάνει.

Ἔτσι, ψάχνει τὴν ἀναίσθητη γυναίκα, βρίσκει τὰ δυὸ μαύρα φύλλα πού κρατάει πάνω της κι ἀφοῦ τὰ μασσάει καλὰ αὐτός, τὰ βάζει μασσημένα στὸ στόμα της.

Τέλος κρύβεται μέσα σ' ἐρακολουθήση.

Καὶ νά: τὸ αἷμα πού τρέχει ἀπὸ τὴ ράχι τῆς Τζέιν γρήγορα σταματάει. Κ' ἡ πληγὴ σὲ λίγο, γιατρεύεται!

Ἡ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας πετιέται ὀρθὴ καὶ γερὴ ὅπως πρῶτα.

— Μὰ τί ἔπαθα; ἀναρωτιέται χαμένα. Γιατί βρισκόμουν πεσμένη κάτω; Γιατί ἔχω στὸ στόμα μου αὐτὴ τὴν πικρὴ γεῦσι;

Ἡ ἄμοιρη δὲν εἶχε προλάβει ν' ἀντιληφθῇ τὴ δολοφονικὴ ἐπίθεσι πού τῆς εἶχε γίνει.

Καὶ νομίζοντας πὼς ἐξακολουθεῖ νάχη πάνω της τὰ δυὸ θαυματουργὰ βοτανόφυλλα, συνεχίζει τὴ βιαστικὴ πορεία της πρὸς τὴ σπηλιά τους...

Ὁ Ποκοπίκο τὴν ἀφήνει νὰ ξεμακρύνῃ πολὺ. Ὑστερα βγαίνει ἀπὸ τὴν κρυψώνα του. Προχωρεῖ ἀργὰ κι' αὐτός πρὸς τὴν ἴδια κατεύθυνσι.

Σὲ μιὰ στιγμὴ ἀναστενάζει:

— Φίνα τὰ βολέψαμε! Πᾶνε καὶ τὰ δικά μου φύλλα, πᾶνε καὶ τῆς κυρὰ Τέτοιας! Μεγάλῃ βοτανοκατανάλωσι γίνεται, ἀδερφέ μου!...

Κ' ἐτοιμάζεται νὰ σκαρώσῃ ἓνα θλιθερὸ στιχάκι τοῦ γιὰ

τὸ ξύλο πού θὰ φάη ἀπὸ τὸν Γκαούρ. Μὰ δὲν προφθαίνει, ὁ ἄμοιρος!

Ξαφνικὰ σταματάει ἀνήσυχος. Κοντίνῳ οὐρλιαχτὸ θεριοῦ φθάνει ὅτ' αὐτιά του. Καὶ σχεδὸν ἀμέσως μιὰ τίγρι, μὲ τὴ μουσούδα της βαμμένη στὸ αἷμα καὶ τὴν κοιλιὰ της φουσκωμένη, παρουσιάζεται. Προχωρεῖ ἀργὰ καὶ βαριεστημένα πρὸς τὸ μέρος του.

Ὁ Ποκοπίκο, πού καταλαβαίνει πὼς πρὶν λίγο θάχη σπαράξῃ κάποιο ζαρκάδι καὶ εἶναι χορτάτῃ, τῆς εὐχεται:

— Καλὴ χώνεψι, κυρὰ Μουσακαλοῦ! Καὶ σ' ἄλλα μὲ ὑγεία!

Ὅμως ἡ τίγρι — ὅπως ἐξερουμε — εἶναι αἰμοδόρο θεριό. Καὶ ὅταν ἀκόμα δὲν πεινάει, σπαράζει κάθε ζῶο ἢ ἀνθρώπου. Μονάχα γιὰ νὰ εὐχαριστηθῇ βλέποντας νὰ χύνεται τὸ αἷμα του. Ὑστερα φεύγει χωρὶς νὰ πάρῃ οὔτε μεζὲ ἀπὸ τίς σάρκες του!...

Ἔτσι καὶ τώρα:

Τὸ χορτασμένο θεριὸ σπαράζει μὲ τὰ νύχια καὶ τὰ δόντια τοῦ τὸν ἄμοιρο νᾶνο. Τὸν παρατάει μισοπεθαμένον. Καὶ φεύγει ἀργὰ. Πηγαίνει στὴ φωλιά της νὰ χωνέψῃ.

Ὁ Ποκοπίκο σπαρταρεὶ κάπως ἀνὰ φρεσκοσφαγμένον κοκορόπουλο!...

ΤΟ ΤΡΙΤΟ «ΘΑΥΜΑ»

Καὶ νά: Δὲν ἔχουν περάσει λίγες στιγμές, ὅταν θαρὺ κι ἀργὸ ποδοβολητὸ ἀκούγεται

νά πλησιάξω...

Είναι ο Γκαούρ. Προχωρεί με κατεύθυνση προς τη σπηλιά του Ταρζάν, φορτωμένος τον άναίσθητο «Μάγο», με το λιονταρίσιο τομάρι.

Ο μελαψός γίγαντας ακούει και βλέπει τον αγαπημένο του νάνο, που σφαδάζει κάτω...

Τρόμος και φρίκη ζωγραφίζεται στο πρόσωπό του!...

Έτσι, παρατάει κάτω τον άναίσθητο «Μάγο». Σηκώνει στην άγκαλιά του τον βαρειά τραυματισμένο κ' έτοιμοθάνατο Ποκοπίκο.

Άμέσως μιά σκέψη περνάει απ' το μυαλό του. Μιά σκέψη που δεν την είχε κάνει για τον Νάλαρα Ξάν:

— Μήπως θά μπορούσα να τον γιατρέψω με τὰ φύλλα του βότανου Λοϊ - χάν;

Και για να μη καθυστερήσει βγάζει τὰ δυο φύλλα που κρατούσε αυτός πάνω του. Τὰ άλλα που έπρεπε να έχη ο Ποκοπίκο θά τὰ χρησιμοποιούσε για τον Ταρζάν.

Έτσι και γίνεται. Βάζει τὰ δυο μαύρα φύλλα στο στόμα του νάνου. Κι' αυτός γρήγορα τὰ μασσάει και τὰ καταπίνει...

Και τὸ άπίστευτο θαύμα γίνεται για τρίτη φορά: Ο έτοιμοθάνατος Ποκοπίκο συνέρχεται. Πετιέται όρθος, γερός και χαρούμενος.

— Άδερφέ μου Μαντράχαλε, του λέει, αυτή τη θολά τάνκα-νες μούσκεμα! Έσωσης έμένα και θ' άφήσης να πεθάνη ο

Ταρζανάκος!...

— Γιατί; ρωτάει χαμένα ο μελαψός γίγαντας.

— Καθότι, αδερφέ μου, ούτε ή Τζέιν, ούτε του λόγου μου έχουμε πιά βοτανόφυλλα! Άντιλαβού;

— Γιατί; Ξαναρωτάει ο Γκαούρ.

— Καθότι τὰ ξαδέφιαμε! Με τὰ δικά μου φύλλα άνάστησα μιά άραπινούλα «μπουκιά και συχώριο»! Με της κυρά Τέτοιας άνάστησα την ... κυρά Γέτοια. Και με τὰ δικά σου άνάστησες έμένα! Άρα ο μεγαλύτεωτος έμεινε μπουκάλα. Θά άποθάνη άνωπερθέτως!

Ο μελαψός γίγαντας έχει άπομείνει ξερός! Στέκει άκίνητος σάν άγαλμα! Όυτε μιά λέξι δεν καταφέρνει ν' άρθρώσει...

Ξαφνικά μιά γνώριμη μωνή φθάνει στ' αυτιά τους:

— Μή στενοχωριέσαι, Γκαούρ... Όταν έκοψα τὰ μαύρα φύλλα του Λοϊ - χάν, κράτησα καλού - κακού και δυο - τρία έγώ ... Νά: πᾶρα κι αυτά! Έτσι ο Ταρζάν δεν θά πεθάνη!...

Ο Γκαούρ και ο Ποκοπίκο κυττάζουν κατάπληκτοι. Είναι ο ψευτομάγος Νάλαρα Ξάμ. Πρίν λίγες στιγμές είχε συνέλθη από τὸ χτύπημα του νάνου. Και άκουσε για τὰ φύλλα του βότανου, που τὸς είχαν σωθή.

Ταυτόχρονα πετιέται κι όρθος.

Ο Γκαούρ παίρνει από τὸ

χέρια του τὰ θαυματουργὰ μαύρα φύλλα... Ἐνῶ ὁ Ποκοπίκο τὸν κυττάζει ξελιγωμένος στὰ γέλια:

— Φίνα τὰ βολεύεις, κύριε Ἀμαξάρλαν!... Χά, χά, χά!... Ἀναποδογύρισες τ' ὄνομά σου, μουντζούρωσες τὸ κορμί σου μὲ φοῦμο, σκέπασες τὴ μούρη σου μὲ μουτσούνα, φέρεσες καὶ τὸ λιονταροτόμαρο καὶ τὴν περινᾶς κοτσάνι! Ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ Κραουμπάκου βάζεις τοὺς ἀραπάδες νὰ σκάθουν καὶ νὰ σοῦ βγάλουν χρυσάφι!...

Καὶ πραγματικά: Ὁ ψευτομάγος δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν Ἀμερικανὸ τυχодиώκτη Μάξ Ἀρλαν!

Τέλος, ὅλοι μαζί, ξεκινᾶνε πάλι. Φθάνουν γρήγορα στὴ σπηλιά τοῦ ἑτοιμοθάνατου Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας. Καὶ μὲ τὰ φύλλα τοῦ βότανου Λόϊ - χάν ποὺ εἶχε κρατήσει ὁ Μάξ Ἀρλαν, πὸν συνεφέρνουν. Τὸν ξανακάνουν ἐντελῶς καλά!...

Ἐπειτα, σὰν ἀρχίζει γὰ σουρουπάνη, χωρίζουν. Ὁ Γκαοῦρ κ' ἡ Ταταμποῦ τραβᾶνε γιὰ τὸ θεόρατο πέτρινο βουνό τους. Ὁ Μάξ Ἀρλαν γιὰ τὰ χρυσωρυχεῖα του καὶ ὁ Ποκοπίκο γιὰ τὴ θρυλικὴ «Στοά» του. Ἐχει ἀπεθυμῇσει τὸν ψωραλέο του Καθολόαιμο. Μονάχα ἡ Χουχού μένει στὴ σπηλιά τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας. Ἐχει νὰ τοῦ κάνη ἀκόμα κι ἄλλα γιατροσόφια...

Ο ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΟΣ ΜΠΟΥ ΜΠΑΧΑΝ!

Ὅμως ἡ νύκτα αὐτὴ ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ τραγικὲς τῆς Ζούγκλας!

Λυσσασμένοις βορριάς σωριάζει κάτω τὰ γιγάντια δέντρα! Ξεριζώνει καὶ παρασέρνει στὸ διάβα του τὶς χορταρένιες καλύβες τῶν ἰθαγενῶν!

Καὶ πρὶν φθάσουν τὰ μεσάνυχτα, μιὰ τρομερὴ θύελλα καὶ καταιγίδα ξεσπάει! Χυλasmus κόσμου γίνεται!

Οἱ κερανοὶ κάνουν τὸν οὐρανὸ νὰ μοιάζῃ μ' ἓνα τεράστιο πυροτέχνημα!

Ὁ Ταρζάν κ' ἡ Τζέιν παρακολουθοῦν ξάγρυπνοι τὸ κακὸ ποὺ γίνεται.

Ἡ Χουχού διαμαρτύρεται κατατρομαγμένη:

— Ἀμάν πιά, Θεέ μου! Καλὲ τὸ παράκανες μὲ τὰ μπάμ καὶ μπούμ σου! Θὰ μᾶς ἀφήσης, ἐπὶ τέλους, νὰ ψοφολογήσουμε; Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

Ξαφνικά, ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιά, παράξενη βοή ἀκούγεται. Κάτι σὰν οὐρλιαχτὸ προϊστορικοῦ θηρίου:

— Μπού Μπαχάααααν!... Μπού Μπαχάααααν!...

Ταυτόχρονα ἀντηχεῖ κ' ἓνα βαρὺ, τρομακτικὸ ποδοβολητὸ ἀλόγου:

— Τόκ - τόκ!... Τόκ - τόκ!... Τόκ - τόκ!...

Τέλος

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

“Όσοι είναι δειλοί καὶ λιπόψυχοι, τὸ καλύτερο ποῦ ἔχουν
νὰ κάνουν εἶναι

ΝΑ ΜΗ ΔΙΑΒΑΣΟΥΝ

τὴν ἐρχόμενη Πέμπτη τὸ 94ο τεῦχος τοῦ «ΓΚΑΟΥΡ — ΤΑΡ-
ΖΑΝ» ποῦ θὰ ἔχη τὸν τίτλο :

“ΤΡΑΓΙΚΑ ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ,,

καὶ τὸ ἔχει γράψει ὁ

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Ἄλλὰ ὅμως

κανένας ἀναγνώστης τοῦ «ΓΚΑΟΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ» δὲν εἶναι οὔ-
τε δειλός, οὔτε λιπόψυχος.

“ΧΡΥΣΟΘΗΡΕΣ ΤΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ,,

Τὸ νέο ὑπέροχο βιβλίο τοῦ συγγραφέα

ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

Ἀπαραίτητο στοὺς μαθητὰς καὶ τὶς μαθήτριες τῶν
Δημοτικῶν καὶ Γυμνασίων.

Ὑπεραπαραίτητο σὲ κάθε Σχολικὴ Βιβλιοθήκη.

250 σελίδες ἑγχρωμες με

ΠΡΩΤΟΤΥΠΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Παιριωτικά Χριστιανικά — Διδακτικά — Σατυρικά
κ.λ.π. κ.λ.π

Κατάλληλα γιὰ ἀπαγγελίες σὲ σχολικὲς ἐορτές, ἐξε-
τάσεις καὶ μαθητικὲς ἐπιδείξεις.

Τιμὴ Δραχ 50

Γράψατε καὶ ἐμβάσατε ὅξιναν τοῦ εἰς Ἐκδοτικὸν Οἶκον
«ΑΓΚΥΡΑ» Πειραιῶς 18.

ΘΑ ΣΑΣ ΑΠΟΣΤΑΛΗ ΑΜΕΙΩΣ

“Όλες οι Έλληνοπούλες και τα Έλληνόπουλα περιμένουν με αγωνία την έκδοσι και κυκλοφορία του τεύχους :

"ΜΙΚΡΟΣ ΦΑΝΤΟΜΑΣ,"

που θα το γράφη ο

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

- Θα είναι αυτό που χρόνια όνειρευόσαστε και περιμένετε.
- Θα είναι αυτό που κανένα άλλο δεν θα μπορή να συγκριθῇ μαζί του.
- Θα είναι αυτό που θα σᾶς κάνη να γίνετε φανατικοί αναγνώστες και υποστηρικτές του.
- Θα είναι το ἀριστούργημα τῶν ἀριστουργημάτων.

ΠΑΡΑΛΛΗΛΑ

καὶ ἀπὸ τοῦ 97ου τεύχους, ὁ ΓΚΑΟΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ» θὰ κυκλοφορήσῃ τέλεια ἀνακαινισμένος.

Συγγραφεὺς πάντοτε ὁ

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

**ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΑΥΤΟΤΕΛΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ ΖΟΥΓΚΛΑΣ**

ΓΚΑΟΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ»

Κυκλοφορεῖ καθε βέβητη

ΓΥΠΤΟΥΝΟΣ Δ Δ ΤΗΝ ΓΕΚ»

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ, Βερανζέρου 26 β Ἀθῆναι

ΓΥΠΤΟΥΝΟΣ Δ Δ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΗ :

ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΑΙ ΥΙΟΣ

Ἐκδοτ. Οἶκος «Α Γ Κ Υ Ρ Α» Πειραιῶς 18— Ἀθῆναι
Σημ.—Αἱ ἐπιστολαὶ θέον ν' ἀπευθύνωνται εἰς τὸν Συγγραφέα. Τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα καὶ αἱ παραγγελίαι εἰς τὸν Ἐκδότην.

ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 93

ΤΙΜΗ ΔΡΣ 2

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ «ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ»

Τις γράφει ο **ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΙΟΣ**

Κυκλοφορούν ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ σέ δλόκληρη τήν 'Ελλάδα.

ΤΟΜΟΣ 1ος 1) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΙΓΑΝΤΩΝ. 2) ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ. 3) ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ. 4) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΙΜΩΡΕΙ. 5) Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ. 6) Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ. 7) ΟΙ ΔΥΟ ΤΑΡΖΑΝ. 8) ΤΟ ΦΤΕΡΩΤΟ ΤΕΡΑΣ. **ΤΟΜΟΣ 2ος** 9) ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΙΛΤΡΟ. 10) ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 11) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 12) ΓΚΑΟΥΡ ΚΑΙ ΤΑΡΖΑΝ ΦΙΛΟΙ! 13) ΤΑΤΑΜΠΟΥ, Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 14) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ. 15) Η ΠΑΓΙΔΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ. 16) Η ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ. **ΤΟΜΟΣ 3ος** 17) Ο ΘΕΟΣ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ. 18) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΑΖΡΑΤ' 19) ΟΡΚΟΣ ΣΤΟ ΘΕΟ ΚΡΑΟΥΜΠΑ. 20) ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟΜΟΡΦΟ ΘΗΡΙΟ. 21) Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΤΑΤΑΜΠΟΥ. 22) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ. 23) Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ. 24) Ο ΤΑΡΖΑΝ ΑΥΤΟΚΤΟΝΕΙ. **ΤΟΜΟΣ 4ος** 25) Ο ΓΙΟΣ ΤΟΥ ΛΙΟΝΤΑΡΙΟΥ. 26) ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ. 27) Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΝΥΧΤΑ. 28) ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΩΝ ΔΑΙΜΟΝΩΝ. 29) ΠΑΡΑΞΕΝΟΙ ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΣ. 30) Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 31) ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ. 32) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ. **ΤΟΜΟΣ 5ος** 33) Ο ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ. 34) Η ΣΤΡΙΓΓΛΑ ΚΙ' ΟΙ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΙ. 35) ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΤΖΕΙΝ. 36) Ο ΤΥΦΛΟΣ ΕΛΕΦΑΝΤΑΣ. 37) Ο ΓΟΡΙΛΛΑΝΘΡΩΠΟΣ ΝΤΑΜΠΟΥΧ. 38) Ο ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟΣ ΝΑΧΡΑ ΝΤΟΥ. 39) Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ. 40) Ο ΧΑΛΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ. **ΤΟΜΟΣ 6ος** 41) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΕΝΟΧΟΣ. 42) ΜΙΑ ΣΚΙΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ. 43) ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ. 44) ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΓΙΓΑΝΤΕΣ. 45) Η ΦΩΤΙΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ. 46) ΖΟΥΓΚΛΑ ΧΩΡΙΣ ΓΚΑΟΥΡ. 47) ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΟ ΠΟΤΑΜΙ. 48) ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ ΤΟΥ ΠΟΚΟΠΙΚΟ. **ΤΟΜΟΣ 7ος** 49) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ. 50) ΖΩΝΤΑΝΟΣ ΣΤΟΝ ΤΑΦΟ. 51) Ο ΤΑΡΖΑΝ ΣΤΗΝ ΠΑΓΙΔΑ. 52) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΡΙΑΝΘΡΩΠΟΣ. 53) Ο ΥΠΕΡΓΙΓΑΝΤΑΣ ΓΙΑΧΑΜΠΑ. 54) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ. 55) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 56) Η ΣΠΗΛΙΑ ΤΩΝ ΓΙΓΑΝΤΩΝ. **ΤΟΜΟΣ 8ος** 57) ΤΡΑΓΙΚΗ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ. 58) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ. 59) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΠΟΥ ΜΙΛΑΕΙ. 60) ΤΟ ΣΙΔΕΡΕΝΙΟ ΠΟΥΛΙ. 61) ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΟ ΤΗΣ ΧΑΡΑΔΡΑΣ. 62) Η ΦΥΛΗ ΤΩΝ ΣΚΕΛΕΤΑΝΘΡΩΠΩΝ. 63) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΣΤΟΝ ΒΥΘΟ. 64) Ο ΤΕΡΑΤΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΠΟΧΑΡ. **ΤΟΜΟΣ 9ος** 65) ΤΑ ΜΑΥΡΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ. 66) ΤΑ ΦΤΕΡΩΤΑ ΤΕΡΑΤΑ. 67) Ο ΗΡΩΑΣ ΤΩΝ ΗΡΩΩΝ. 68) ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΗ ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ. 69) ΣΑΤΑΝΙΚΟ ΞΕΓΕΛΑΣΜΑ. 70) Ο ΔΑΙΜΟΝΑΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 71) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΜΕΧΡΙ ΘΑΝΑΤΟΥ. 72) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΡΕΛΛΟΣ. **ΤΟΜΟΣ 10ος** 73) ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ. 74) ΤΟ ΧΤΑΠΟΔΙ ΤΗΣ ΣΤΕΡΙΑΣ. 75) ΜΙΑ ΦΩΝΗ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ. 76) ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ. 77) ΕΠΙΔΡΟΜΗ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ. 78) ΤΟ ΧΑΛΥΒΔΙΝΟ ΤΕΡΑΣ 79) Ο ΚΟΥΡΣΑΡΟΣ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ. 80) ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ. **ΤΟΜΟΣ 11ος** 81) ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΙ ΣΤΙΣ ΦΛΟΓΕΣ. 82) ΣΚΡΟΠΙΟΣ ΚΑΙ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ. 83) Ο ΔΙΚΕΦΑΛΟΣ ΓΙΓΑΝΤΑΣ. 84) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΟΥ ΒΥΘΟΥ. 85) ΣΤΑ ΝΥΧΙΑ ΤΟΥ ΑΡΚΟΥΔΑΝΘΡΩΠΟΥ. 86) ΤΟ ΚΑΣΤΡΟ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ. 87) Η ΧΡΥΣΗ ΜΑΪΜΟΥ. 88) ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΑ ΦΙΔΙΑ. **ΤΟΜΟΣ 12ος** 89) Ο ΑΟΡΑΤΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ. 90) ΟΙ ΔΑΙΜΟΝΕΣ ΤΗΣ ΣΥΜΦΟΡΑΣ. 91) ΤΟ ΓΥΑΛΙΝΟ ΤΕΡΑΣ 92) ΤΟ ΚΥΝΗΓΙΟ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ. 93) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ Μ' ΕΝΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑ. 94) ΤΡΑΓΙΚΑ ΜΕΣΑΝΥΚΤΑ. 95) Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΜΠΟΥ ΜΠΑΧΑΝ. 96) Ο ΑΡΧΟΝΤΑΣ ΤΗΣ ΝΕΚΡΗΣ ΧΩΡΑΣ.

ΚΑΙ Η ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΟΥ «ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ» ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ
ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ «ΑΓΚΥΡΑ» ΑΠΟΛΛ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ & ΥΙΟΣ
ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΟΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ ΛΙΑΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΧΟΝΔΡΙΚΗΣ ΠΩΛΗΣΕΩΣ

ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 ΑΘΗΝΑΙ ΤΗΛ. 523-694